

ULTRA

2 1970

L. Web

ULTRA

NUMERO 2 1970

TOIMITUS:

ARJA VANAJAS

CAROLUS ENCKEL

TAPIO KARJALAINEN

TIMPPA

TIMO LARMELA (VASTA-AVA)

TOOKE

DEMO Yy:N OFF-
SETPAINO, HELSINKI
1970

PYYDÄMME KIRJOIT-
TAMAAN ARTIKKELEITA,
MIELIPITEENNE ULTRASTA
JNE. JA LÄHETTÄMÄÄN NE
OSOITTEELLA: DEMO, KIRKKO-
KOKATU 2, HELSINKI 17.

ULTRAN on sanottu edustavan anarkismia Suomessa. Ehkä näin onkin

ULTRAN on sanottu edustavan anarkismia Suomessa. Ehkä tämä pitää paikkansa, itse emme kyllä tiedä, mikä on anarkismin ideologia; usein tuntuukin siltä, että se voi olla mitä tahansa.

Tulevaisuus kuuluu työväenluokalle ja dialektinen ja historiallinen materialismi näyttävät tien työväestölle taistelussa kapitalismia vastaan. Tämä ei ole mikään tunteen asia, vaan yhteiskunnan kehittymisen laki ja nämä lait esittivät ensi kerran Marx & Engels. Enää ei ole näpertelyn aika, historia ja massat määräävät tapahtumien kulun ja pian on aika, jolloin kiväärit lo-
pettavat Virkkusen ja kumppanien riiston.

Seksuaalinen vallankumous kuten porvarillinenkin val-
lankumous oli aikoinaan edistyskellinen tapahtuma. Jo-
kin aika sitten oli vielä radikaalia puhua uudella taval-
la sukupuoliasioista, tällä hetkeellä porvarikin hyväksyy
ryhmäseksin. Pääoman valta ei kaadu naimisella.

ULTRAA on syytetty siitä, että se edustaa huumaus-
aineideologiaa. Emme tiedä, mitä on huumausaineideo-
logia, mutta sen tiedämme, että useat ihmiset käyttävät
niitä. On kuitenkin tyhnää esittää vallankumouksellista
käyttämällä huumausaineita, sillä tosiasiat osoittavat,
että pilvellä eikä muillakaan aineilla tehdä vallankumous-
ta. On eri asia käyttää niitä kuvittelematta, että ne o-
vat jokin viisastenkivi, joka poistaa kaiken pahan.

Koko huumausainekysymys on poliittinen ja taloudel-
linen. Pilven laittomaksi julistaminen on tapa riistää
kolmatta maailmaa. Edelleen huumausaineet voivat ol-
la keino, jolla kansa pidetään kurissa kuten oli "uudes-
sa uljaassa maailmassa". Ruotsissa huumausaineita on
käytetty poliittisena aseena amerikkalaisia sotilaskar-
kureita vastaan heikentämällä heidän asemaansa sillä,
että on väitetty heidän myyvän LSD:tä. Suomessakin
ovat esim. mielenosoituksissa mukana sekä suojelu-
että huoltopoliisin edustajat, mm. työläisten vappumars-
sissa tänä vuonna oli ainakin kaksi huoltopoliisia pai-
kalla tekemässä havaintojaan. USA:ssa on jo pitkän ai-
kaa tunnettuja vasemmiston edustajia pidätetty huumaus-
aineiden hallussapidosta ja heidät on tuomittu kymme-
niksi vuosiksi vankilaan naurettavien pienien pilvimäär-
rien hallussapidosta. Huoltopoliisin toimintaa on syytä
pitää silmällä siinä kuin suoponkin.

Huumausaineiden käytön lisääntyessä niistä tulee hy-
vä bisnes. Jotta välttyttäisiin tältä, olisi hyvä, jos ih-
miset oppisivat hankkimaan itse huumausaineensa luon-
nosta, josta niitä löytyy suuret määrät, jos ei löydy,
voi kasvattaa.

MURSKATKAA KAPITALIS-
MI!

PORVA- RIANAR- KISTIT

ULTRA on saanut useita kirjeitä, joissa käsitellään sen edustamaa linjaa ja selvitetään anarkismin olemusta. Seuraavassa osia kahdesta kirjeestä. Ensimmäisessä kirjeessä arvostellaan ULTRAN linjaa, toisessa kritisoidaan HIHAPUUKKOA, etenkin Markku Sadelehdon kirjoitusta, jossa haukutaan anarkisteja.

- "Te tunnette panevan pääpainon massojen voimaan = vallankumoukseen (siteeraus ei poliittisesti merkittävä): murskatkaa vannat ja luokaa uusi täydellisyys. Tällainen ajatustapa, usko massojen tehokkuuteen, on hyvin puolustettavissa, koska se on ainoa keino saada aikaan näkyviä, ulkoisia muutoksia nopeasti. Ei ole kuitenkaan kovin luultavaa, että tällainen väkivallalla synnytetty olotila olisi perin luja & vitaalinen; ensin olisi kasvatettava sisäiseen muutokseen ja ymmärrykseen. Näin saataisiin kestävämpi pohja myöhemmille toiminnoille, koska olisi nyt kyse jostain syvemmästä ja aidosta, olisi jo persoonakohtaista kokemista eikä enää pelkkää suhtautumista. Lisäksi poliittisesti asennoitumatonta lukijaa hämää varsinkin voimakkaasti se, että Te lehdessänne (kuten myös monet muut ennen Teitä ja myös Teidän jälkeenne) tunnette panevan kaikki epäkohdat & puutteet jonkin poliittisen ideologian syyksi.

Tässä kohden ei suinkaan ole oleellista, onko kyseessä ns. oikeistolainen tai ns. vasemmistolainen ideologia; olisi ymmärrettävä arvojen ja tapausten merkittävyys ilman hämääviä poliittisia kulisseyksiä. Tärkeintähän on joka tapauksessa itse asia, eikä suinkaan jonkin poliittisen järjestelmän ihannoiminen tai vastustaminen. Olisi osattava suhtautua

tapahtumiin puolueettomasti, ja tällainen on mahdollista vain niille, jotka sanoutuvat irti kaikkinaisten ideologioiden aivopesusta..." Allekirjoituksena: "Individuaalisen vapauden puolesta" Sakari Salko.

- "HIHAPUUKKO - - - uusmuotoista työväenfasismia Kajaanissa. Helsinkiläinen Markku Sadelehto tuo oman mitään sanomattoman ja tietämättömän lisänsä anarkismin kritiikkiin. Sadelehdon juttu ja koko Hihapuukko kuvastavat täydellistä fakklutumista omiin marxilais-leniniläis-maolaisiin dogmeihinsa. Koko systeemin täydellinen sisäänlämpiävyys tunnustetaan onneksi suoraan: "mikäli arvon anarkistit tai jotkut heille myötämieliset haluavat vastata syytökseen, huomautamme että muuhun kuin marxismi-leninismi-Mao Tse-tungin ajatteluun pohjautuvat kiistämättömät perustelut tulemme tuomitsemaan pikkuporvarillisiksi". Siinähan sitä olikin asiaa; moisen pohjalta muuttuu logiikka ja analyysi yllättävän helpoksi, kaikki muut paitsi todella oikeat oppiset tekijät voidaan kaikessa rauhassa jättää huomiotta tai tuomita pikkuporvarismilla - tuolla Leninin keksimällä mainiolla haukkumasanalla, joka yleensä saa jäädä vaille tarkempaa analyysiä. Hihapuukko mainostaa pohjaavansa TIETEELLISEEN marxismi leninismi-maotsetungismiin - tieteellisesti he väittävät kriittisen korkeakoulun anarkismin tutkimusryhmää ylioppilaiden ryyppyseurueeksi. ULTRA saa myös oman osansa. Vaikka jäytäisikin ultralaisuuden omaan arvoonsa, on huvittavaa lukea, kuinka sadelehto väittää CIAn rahoittavan kyseistä lehteä. Hihapuukon mukaan tarina on analyysi suomalaisesta anarkismista... - Sadelehto puhuu jostain "suurista historiallisista perspektiiveistä, joita anarkistit eivät tajua", kai hän on oikeassa, minä en ainakaan ymmärrä hänen perspektiivejään, jotka osoittavat marxismin ainoaksi todelliseksi mahdollisuudeksi / ratkaisuksi"... Allekirjoituksena klauskarttunen, individuaalianarkisti.

Aluksi voi vain todeta, että Veikko Leväaho on vaikuttanut monen nk. anarkistin ajatukseen. On syntynyt mitä kummallisimpia individualisteja, jotka selittävät maailmaa erilaisilla idealistisilla käsitteillä. Nämä individuaalianarkistit tuntuvat kulkevan siimät kiinni jossain hämärissä idealistisissa valhemaailmoissa eivätkä ymmärrä vähääkään siitä, mitä heidän ympärillään realistisessa maailmassa tapahtuu. Luokkataistelun ja riiston maailmassa he puhuvat yksilöllisestä loukkaamattomasta vapaudesta, kaikkien suvaitsemisesta, sisäisestä muutoksesta, he sanovat ole-

vansa poliittisesti riippumattomia, vapaita yksilöitä. Paras vastaus tällaisille anarkisteille on Marxin, Engelsin ja Leninin anarkismin kritiikki. Seuraavat lainaukset on otettu Leninin teoksesta "Valtio ja vallankumous". Ne luettuaan ei ole enää vaikea sanoa, kumpien, ns. individuaalianarkistien vaikeita herrojen Marxin, Engelsin ja Leninin teksti on tieteellisesti, tosiasioihin pohjautuen vakuuttavampaa.

- Me emme ole utopisteja. Me emme "haaveille" siitä, miten voisimme äkkä suoriutua kaikesta hallinnosta, kaikesta alistamisesta; nämä anarkistiset haaveet, jotka perustuvat siihen, ettei ymmärretä proletariaatin diktatuurin tehtäviä, ovat perinjuurin vieraita marxismille ja todellisuudessa vain pyrkivät lykkäämään sosialistista vallankumousta siihen asti, kunnes ihmiset ovat tulleet toisenlaisiksi.

- Marx ja Proudhon yhtyvät siinä, että molemmat ovat nykyisen valtiokoneen "murskaamisen" kannalla. Sitä, että marxismi yhtyy tässä anarkismin kanssa (sekä Proudhonin että Bakuninin kanssa) eivät opportunistit eivätkä käytöskyläiset halua nähdä, sillä he ovat tässä kohdassa luopuneet marxismista.

- Marx on eri mieltä Proudhonin että Bakuninin kanssa juuri federalismikysymyksessä (puhumattakaan enää proletariaatin diktatuurista). Federalismi juontuu periaatteellisesti anarkismin pikkuporvarillisista katsumuksista. Marx on sentralisti. - Vain sellaiset ihmiset, jotka ovat täynnä pikkuporvarillista "taikauskosta luottamusta" valtioon, voivat porvarillisen valtiokoneen tuhoamista pitää sentralismin tuhoamisena!

- Että yhdessä luokkien poistamisen kanssa tapahtuu myös valtion poistaminen, sitä on marxismi aina opettanut. Anti-Dühringin yleisesti tunnetussa kohdassa "valtion pois kuolemista" ei syytetä anarkisteja yksinkertaisesti vain siitä, että he ovat valtion poistamisen kannalla, vaan siitä, että saarnaavat, että valtio muka voidaan lakkauttaa "heti tästä päivästä lähtien".

- Ettei Marxin anarkismia vastaan käynnäytetyn taistelun tosisisältöä väärin tulkittaisi, hän tarkoituksellisesti korostaa proletariaatille tarpeellisen valtion "vallankumouksellista ja ohimenevää muotoa". Proletariaatti tarvitsee valtion vain väliaikaisesti. Me emme suinkaan eroa anarkisteista kysymyksessä valtion poistamisesta päällä rän. Me väitämme, että tämän tarkoituksen

saavuttamiseksi on välttämätöntä väliaikaisesti käyttää riistäjiä vastaan valtiiovallan aseita, keinoja ja menetelmiä, kuten sorretun luokan väliaikainen diktatuuri on välttämätön luokkien hävittämistä varten. Marx valitsee anarkisteja vastaan kysymyksen jyrkimmän ja selvimmän opettamistavan; onko työläisten, kapitalistien iestä kukistessaan "luovuttava aseista" vaiko käytettävä aseita kapitalisteja vastaan murtaakseen näiden vastarinnan? Ja yhden luokan järjestelmällinen aseiden käyttö toista luokkaa vastaan, - mitä se muuta on kuin valtion "ohimenevä muoto"?

- "Jos autonomistit, - kirjoittaa Engels - olisivat tyytyneet sanomaan, että tulevaisuuden yhteiskunnallinen organisaatio tulee salilimaan auktoriteetteja vain tuotantoehtojen kiertämättömästi asettamissa rajoissa, niin olisi heidän kanssaan voitu keskustella; mutta he olivat sokeita nähdäkseen mitään tosiasioita, jotka tekevät auktoriteetin välttämättömäksi ja he tappelevat kiihkeästi sanaa vastaan.

- Mutta antiauktoritaarit vaativat, että poliittinen valtio poistettaisiin yhdellä iskulla, jo ennen kuin on perustettu ne yhteiskunnalliset suhteet, jotka sen ovat synnyttäneet. He vaativat, että yhteiskunnallisen vallankumouksen ensi tekona olisi auktoriteettien poistaminen.

- Ovatko nämä herrat koskaan nähneet vallankumousta? Vallankumous on epäilemättä auktoriteettivä asia, mitä voi olla, teko, jonka kautta osa väestöstä pakottaa toisen osan alistumaan tahtoonsa kiväärin, pistimien ja tykkien avulla, kaikki varsin auktoriteettisia välineitä, ja voittaneen puolueen on pakko pitää yllä herruuttaan sen pelon avulla, minkä sen aseet herättävät taantumuksellisissa. Ja ellei Pariisin kommuuni olisi porvaristoa vastaan nojannut aseistetun kansan auktoriteettiin, olisikohan se pysynyt pystyssä päivää kauemmin?

- Mutta demokraattista sentralismia ei Engels suinkaan käsittä siinä byrokraattisessa mielessä, jossa tätä käsitettä käyttävät porvarilliset ja pikkuporvarilliset ideologit, anarkistit viime mainittujen joukossa, Engelsillä ei sentralismi mitenkään sulje pois sitä laajaa paikallista itsehallintaa, joka kommuunien "ja alueiden vapaaehtoisesti puoltaessa valtion yhtenäisyyttä, ehdottomasti poistaa kaiken byrokraattismin ja ylhäältäpäin "komentelun".

- Poliittisesti ero kommunismin ensimmäisen eli alemman ja korkeamman vaiheen vä-

lillä tulee ajan oloon todennäköisesti valtavan suureksi, mutta nyt kapitalismin aikana, olisi sen tunnustaminen naurettavaa, ja etualalle saattaisivat sen työntää korkeintaan yksityiset anarkistit (jos anarkistien keskuudessa on vielä jäljellä sellaisia, jotka eivät ole mitään oppineet sen jälkeen kun Krapotkinit, Gravel, Cornelissenit ym. anarkismin "tähdet" ovat muuttuneet plehanovilaisiksi, sosialishovinisteiksi tai juoksuhauda-anarkisteiksi, kuten lausui Ge, yksi niistä harvoista anarkisteista, jolla on vielä säilynyt kunnia ja omatunto.

- Ero marxilaisten ja anarkistien välillä on siinä, että

1. edelliset, asettaessaan päämääräkseen valtion täydellisen hävittämisen, katsovat tämän päämäärän olevan toteutettavissa sen jälkeen kun sosialistinen vallankumous on hävittänyt luokat, tuloksena sosialismin pysyttämistä, joka vie siihen, että valtio kuo-lee pois; jälkimmäiset taas tahtovat täydellisesti hävittää valtion huomiseen mennessä ymmärtämättä tämän hävittämisen toteutumisehtoja.

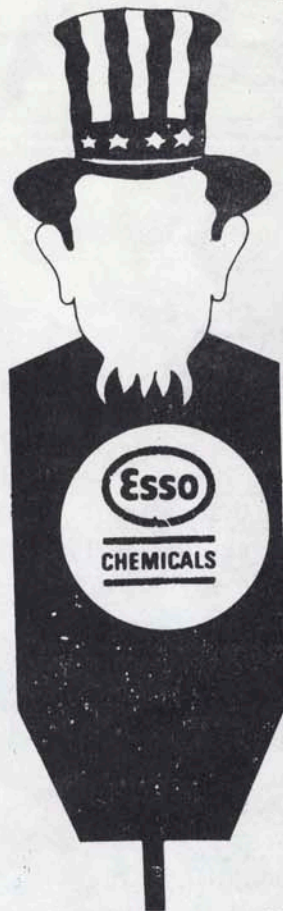
2. Edelliset pitävät välttämättömänä, että proletariaatti, valloitettuaan poliittisen val- lan, murskaa täydellisesti vanhan valtiokoneen asettaen sen tilalle uuden, joka kommuunin malliin muodostuu aseistettujen työläisten jär- jestöstä. Jälkimmäiset, vaatiessaan valtio- koneen hävittämistä eivät ole ollenkaan sel- villä siitä, mitä proletariaatti asettaa sen tilalle, ja kuinka sitä vallankumouksellinen valta tulee käyttämään; vieläpä anarkistit vallankumoukselliselta proletariaatilta kiel- tävätkin valtiovallan käytön, kieltävät prole- tariaatin vallankumouksellisen diktatuurin.

3. Edelliset vaativat proletariaatin valmen- tamista vallankumoukseen käyttämällä nykyis- tä valtiota; anarkistit kieltävät sen.

- "Pitää ajatella vain vanhan valtiokoneen hävittämistä, eikä maksa syventyä aikaisem- pien proletaaristen vallankumousten k o n k -

reettisiin opetuksiin ja analysoida, mi- kä ja miten asetettava hävitettävän sijal-

le" - järkeilee anarkisti (tietenkin parhain anarkisteista eikä sellainen, joka herroja Krapotkineja ja kump. seuraten laahustaa porvariston perässä); ja anarkistilla on sen vuoksi tuloksena e p ä t o i v o n taktiikka eikä häikäilemättömän rohkea ja samalla joukkoliikkeen käytännöllisiä ehtoja huomioi- van vallankumoustoiminnan taktiikka konkreet- tisten tehtävien täyttämiseksi.

TUE VIET-
NAMIN KAN-
SAA SEN OMIL-
LA EHDOLLA!
TUE FNL:ää!
POSTISIIRTO
55800

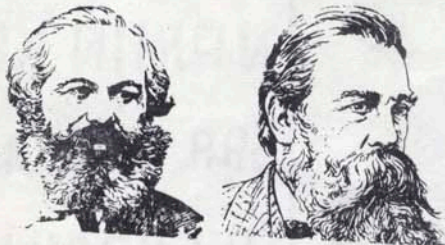
Kysymys voi olla v a i n n ä i n : joko por- varillinen tai sosialistinen ideologia. Keski- tietä tässä ei ole (sillä mitään "kolmatta" ideologiaa ei ihmiskunta ole kehittänyt, ei- kä luokkavastakohtien repimässä yhteiskun- nassa yleensä voi koskaan ollakaan mitään luokatonta tai luokkien yläpuolella olevaa ideologiaa).

LENIN

Meihin nähden kysymys ei ole yksityiso- mistuksen muuttamisesta, vaan sen hävittä- misestä, ei luokkaristiriitojen salaamisesta, vaan luokkien hävittämisestä, ei nykyisen yhteiskunnan parantamisesta, vaan uuden yhteiskunnan perustamisesta.

MARX & ENGELS

ANARKISMI JA SOSIALISMI

Suomen Stirner

tämä kirjoitus on
julkaistu Sosialisti-
sessä aikakausleh-
dessä nro 5 v. 1906

Noita käsitteitä ovat meillä taas viime aikoina sosialidemokratian vastustajat 1) - niin hyvin porvarilliset kuin myös eräät puolueemme sisäpuolella myyrästävät vastustajamme - yrittäneet sotkea yhteen. Vaikka se nähtävästi on tapahtunut enemmän vahingoittamisen halusta kuin tietämättömyydestä, katsomme sentään olevan syytä kertakaikkiaan selvittää ja sanoa, mitä anarkismi on ja missä suhteessa siihen on nykyaikainen tieteelliselle pohjalle perustuva sosialismi. Emmekä tiedä, miten paremmin sen voisimme selvittää kuin nojautumalla kuuluisan venäläisen puoluejohtajan G. Plehanovin oivalliseen esitykseen tästä asiasta 2).

Anarkismilla ja utopistisella sosialismilla on tärkeä kosketuskohta - selittää Plehanov - nim. se päänäkökanta, jolta ne molemmat katselevat elämänmuotoja, jonka mukaan ne arvostelevat nykyisen yhteiskunnan oloja ja johon ne perustavat omat maailmanparannusoppinsa. Sen sijaan kun nykyajan yhteiskuntatiede ja sosialismi johtavat kaikki väitteensä taloudellisista tosiloista ja niitten kehitystä määräävistä laeista, oli utopistisilla sosialisteilla ja heidän aikansa yhteiskuntatieteillä lähtökohtana aina "ihmisen luonto" tai joku

tästä mielteestä johdettu aatteellinen peruste. Koska ihmisen luonto on sellainen ja sellainen, sanoivat utopistit aivan 18 vuosisadan valistusfilosofian mukaan - ja jokainen heistä tietysti käsitti ihmisen luonnon hieman eri tavalla - niin tarvitsee vain suunnitella uusi yhteiskuntajärjestelmä, ihanneyhteiskunta, johon ihminen kaikin puolin soveltuu; sen järjestelmän tulevat ihmiset toteuttamaan heti kun vaan oppivat käsittämään sen arvaamattomat edut. Että "ihmisen luonto" alituisesti muuttuu sitä mukaa kuin ihmisen ympäristö muuttuu, ja että siis juuri tuosta ympäristöstä on etsittävä yhteiskuntaopin todellinen alku-peruste, sitä eivät utopistiset sosialistit jaksaneet tai eivät tahtoneet käsittää.

Sama utopismi, epätieteellinen haaveilu, on kaikkien anarkististen oppien ytimenä.

Max Stirner, joka ensimmäisenä on esittänyt anarkistisen oppirakennelman teoksessaan "Yksityisihminen ja hänen omaisuutensa" (1845), lähtee siitä, ettei ole mitään muuta todellista kuin yksityisihminen tarpeineen ja pyrkimyksineen. Ihmiskunta on olemassa ainoastaan yksilön mielikuvituksessa, ja uskonto, omatunto, siveellisyys, oikeus, laki, perhe, valtio ovat vain sortavia pakkomuotoja, joita vastaan "minun",

omia asioitani ajavan yksilön, tulee kaikin tavoin taistella 3). Stirner ei huomaa, että juuri hänen lähtökohtansa, "minä", "yksilö" sellaisenaan on kaikkea muuta kuin todellinen. Eri ihmiset, Jussi, Pekka, Lauri ym., joita joka päivä tapaamme elämässä, ne ovat kyllä todellisia, mutta "yksilö yleensä" ei ole muuta kuin tyhjä aatekuva. Ja yksityisihmisillä on keskenään suhteita, jotka eivät riipu heidän yksilöllisistä tahdostaan, vaan jotka määrää sen yhteiskunnan laatu, missä he elävät. Sen vuoksi myös täytyy yhteiskuntaelämän muotoja, niin kauan kuin tahdomme pysyä todellisuuden pohjalla, arvostella yhteiskunnan eikä yksilön kannalta.

Stirnerin oppi yksityisihmisestä, joista jokainen ajaisi yksinomaan omia itsekkäitä etujaan, joilla ei olisi toistensa kanssa mitään tekemistä (paitsi milloin joku tuntee itsensä kyllin voimakkaaksi ryöstämään naapurinsa puhtaaksi), on sosiaalinen utopia, joka, jos se voisi toteutua, johtaisi "kaikkien taisteluun kaikkia vastaan". Ja sellainen tila olisi kai jokaiselle "minälle" pahinta sortoa, mitä ajatella saattaa. Nykyisen kapitalistisen yhteiskunnan anarkia on vain Stirnerin ihanteen epätäydellistä toteutumista; samalla perusteelle, yksilön rajattoman vapauden perusteelle ne joka tapauksessa kumpikin nojautuvat. Ja siinä merkityksessä on Stirner sanonut - kuten Pehanov lausuu - porvarillisen individualismin viimeisen sanan.

Vielä selvempänä esiintyy utopismi "anarkismin isän" Proudhonin opissa. Hän selittää, että "parhain" hallitusmuoto on se, missä ei ole hallitusta ensinkään. "Ei mitään valtiota eikä puolueita enää, ei mitään hallitusta eikä auktoriteettia, ihmisen ja kansalaisen ehdoton vapaus: se on - lausuu hän - meidän valtiollinen ja yhteiskunnallinen uskontunnustuksemme". Mutta kuinka voi ehdoton vapaus olla käytännössä mahdollinen muuttumatta mielivallaksi ja sekasoroksi? Proudhon vastaa, että se käy mahdolliseksi sopimuksen kautta. Sopimus on "ainoa siveellinen side, minkä tasa-arvoiset ja vapaat olennot voivat omaksua", ja sopimus vaikuttaa sen, että "ehdoton vapaus" käytännössä tulee merkitsemään samaa kuin "järjestys". Kaiken yhteiselämän tulee sen vuoksi perustua vapaaseen sopimukseen; yksilöt ovat tekemisissä toistensa kanssa ainoastaan keskinäisen myönty-

myksen rajain sisällä, eikä kenenkään tarvitse alistua toimiin tai määräyksiin (ei esim. mihinkään rangaistuksiin), joihin hän ei ole antanut persoonallista suostumustaan.

Siis sangen yksinkertainen ratkaisu, joka samalla kuin se uhkaa valtiota, on toiselta puolen kaikkea muuta kuin radikaalinen. Kun näet tiedämme, että Proudhonin kovan puolusti pikkuomaisuuden, tarvaratuotannon ja erityisesti pikkutuotannon säilyttämistä, ei hänen yhteiskuntaihannettaan voi sanoa muuksi kuin "pikkuporvarin utopiaksi". Ja pikkuporvarin kohtalohan on horjua radikalismia ja vanhoillisuuden välillä 4).

Nämä molemmat anarkistiset teoreetikot ovat olleet puhdasverisiä individualisteja. Heillä ei kuitenkaan ole meidän päiviemme anarkisteissa niin paljon kannattajia kuin toisella suunnalla, jonka edustajat nimittivät itseään "kommunisteiksi". Tämän suunnan luoja, venäläinen Bakunin, käytti itse nimeä "kollektivistiksi", sillä hän käsitti kommunismilla Marxin ja Engelsin esittämää sosialismia, jota hän piti kaiken vapauden surmana. Ja "vapaus" on hänen, niin kuin kaikkien muittenkin anarkistien huulilla ensimmäinen sana, joka taisteluohjelmassa merkitsee valtion hävittämistä ja kaiken keskityksen poistamista. Mutta Bakunin ei saarnaa yksin vapauden utopiaa, vaan yrittää täydentää sitä "tasa-arvon utopialla". Taloudellisen tasa-arvon nimessä vaatii hän "yksilöllisesti periytyvän omaisuuden" poistamista; tietysti hänellä ei ole mitään muistuttamista yksityisomaisuutta vastaan, jollei se ole perittävää, eikä perintöoikeutta vastaan, jollei se ole yksilöllistä. Ihanneyhteiskunta syntyy ja järjestäytyy "vapaan yhteelliittymisen" kautta, heti kun valtio on "hävitetty". Tuo yhteiskunta perustuu täydellisen vapauden ja yhdenvertaisuuden pohjalle, ja jotta se vielä pysyisi koossa, ottaa Bakunin mukaan kolmannenkin perusteen: "solidaarisuuden", yhteenkuuluvaisuuden, joka hänen mukaansa on ihmiskunnan olemassaolon peruste.

Nähtävästi aavistaen, etteivät "vapaus ja yhdenvertaisuus" niillä perusteilla, joille ne täten on asetettu, tulisi rauhassa viihtymään rinnakkain, ennättää Bakunin yhteentörmäyksen edelle, ottaen ohjelmaansa "herkeämättömän vallankumouksen". Se kuulostaa kylläkin radikaaliselta ja riit-

tääkin varmaan hävittämään viimeiset vapauden ja yhdenvertaisuuden jätteet anarkistisesta ihanneyhteiskunnasta; mutta pohjaltaan Bakuninin taktiikka on nykyiselle luokkavallalle jokseenkin vaaraton. Sillä hylkäämällä kokonaan köyhälistön valtiollisen taistelun ja panemalla painoa vain taloudelliseen, (esim. työpäivän lyhentämiseen ja palkan korottamiseen) Bakunin saarnaa samaa taktiikkaa, mikä on saattanut suurimman osan Englannin työväkeä purjehtimaan vapaamielisten vanavedessä.

Näitten kolmen anarkismin patriarkan, Stirnerin, Proudhonin ja Bakuninin aatteet ja haaveilut esiintyvät eri muunnoksina kaikkien myöhempien anarkistien opeissa. Laajimmin tekee Plehanov selvää P.A. Krapotkinin kannasta. Tämä onkin varmaan tyypillisin edustaja meidän päiviemme anarkismin teoreetikoista.

Krapotkin vakuuttaa, ettei kommunistinen anarkismi ole missään suhteessa utopistista oppia. Sellainen väite herättää jo hieman epäluuloa, mutta saammepa nähdä, miten asia on.

Anarkistit hävittävät valtion, selittää Krapotkin, ja saattavat kansan riistämään rikkaat puhtaiksi. Ja kun riistäminen keran on tapahtunut, pidetään yleisestä rikkaudesta kalunkirjoitus ja järjestetään jako. Jaon toimittaa kansa itse parhaansa mukaan. Ravintoaineitten nautinto järjestetään hyvin yksinkertaisesti: jokainen ottaa sen kuin haluaa. "Asian harrastajista" muodostunut järjestö täytyy luonnollisesti olla olemassa jo vallankumouksen ensi päivänä, mutta se ei tietysti rajoita yksilön vapautta, anarkiaa, sillä kaikki sen määräykset ovat "kansan" määräyksiä.

Mutta jotta voitaisiin nauttia, täytyy myöskin tuottaa. Tulevaisuuden yhteiskunnan tuotanto tapahtuu Krapotkinin mukaan vapaissa järjestöissä, joissa jokainen kansalainen sitoutuu tekemään viisi tuntia päivässä työtä 21:stä 45-50:nteen ikävuoteen

saakka. Mitään johtavaa auktoriteettia ei anarkistisessa yhteiskunnassa luonnollisesti ole, vaan sen sijaan saa "vapaa sopimus" (Proudhonin ratsuvainaja, joka täten vielä meidän päivinämme kummittelee) ihmisiä aikaan. Krapotkin ei hetkeäkään epäile vapaan sopimuksen käytännöllistä merkitystä eikä ymmärrä sellaiseen selitykseen turvautumista miksikään utopismiksi. Todistukseksi hän viittaa niihin yhteistointamuotoihin, mitä jo nykyisessä kapitalistisessa yhteiskunnassa on olemassa vapaan sopimuksen pohjalla, esim. suurissa liikeyrityksissä. "Me tiedämme kaikki - vastaa Plehanov - mitä liikkeenharjoittajain vapaa sopimus merkitsee, emmekä voi kyllin ihmetellä tuon miehen ehdotonta naiviutta, joka näkee siinä kommunismin edelläkävijän. Juuri tämä anarkistinen sopimus täytyy saada poistetuksi, jotta tuottajat lakkaisivat olemasta omien tuotteittensa orjia". - Kuu vapaa sopimus on anarkistisessa yhteiskunnassa kaikki kaikessa, ei ole heti itsestään selvää, miten laiskuri saataisiin työssä pysymään. Mutta Krapotkin ratkaisee pulman sangen yksinkertaisesti: joka ei täyty kunnolla velvollisuuksiaan, se ajetaan joukosta pois - kuolokoon nälkään. Siis aivan niin kuin kapitalistisessäkin yhteiskunnassa. Erotus anarkistisen ihanteen ja nykyisen yhteiskunnan välillä jää siten itse asiassa tuiki vähäiseksi. Ainoastaan sanoissa on anarkistinen yhteiskunta se vapaa ihannetila, jossa ihminen "vapaasta sopimuksesta" antautuu - vaikka esimerkiksi mestattavaksi -.

Edellä esitetystä selonteosta käynee siis ilmi, että anarkistien teorioissa on lähtökohtana aina yksilön rajaton v a p a u s. Se on aivan sama lähtökohta kun mikä on porvarillisella radikalismilla "tai pikemmin manchesterilaisuudella," kuten Plehanov sanoo. Ja yksilön vapauden nimessä anarkistit ensi tehtäväkseen tahtovat h ä v i t t ä ä

v a l t i o n. Näin paljon on kaikissa anarkistisissa opeissa yhteistä. Siitä alkaen toiset jatkavat enemmän tai vähemmän johdonmukaisesti matkaansa puhtaan individualismin tiellä aina siihen saakka kunnes on, kuten Stirnerillä, edessä "kaikkien sota kaikkia vastaan", toiset taas koettavat yhdistää vapausunelmiinsa kommunistisia ihannekuvia. Jälkimmäisessäkin tapauksessa on kommunismilla anarkistien ohjelmassa vain toisarvoinen merkitys. Ja kun nyt ra-

jattoman vapauden haave ja kommunismi tosiasiaassa ovat ristiriidassa keskenään, täytyy anarkistien, saadakseen ne yhteenkytketyiksi, turvautua vallan ilmassa häälyvään utopismiin, joka ei kestä minkäänlaista arvostelua.

On tällöin silminnähtävää, että anarkismi ja sosialismi ovat pääkohdissaan ovat aivan toistensa vastakohtia. Sosialismin lähtökohdiana on yhteiskunta eikä yksilö, yhteisetu eikä yksityisen vapaus tai yksityisetu. Ja sosialismi perustaa kommunistisen päämaalinsa tieteen osoittamaan taloudellisyhteiskunnallisen kehityksen varmaan kulkuun eikä luo tyhjistä tulevaisuuden kuvia. Erotus on selvä ja raja jyrkkä.

Kuten näkyy ovat anarkistiset teoriat siksi päättömiä, ettei koko suunta suurempaa huomiota ansaitse sikaan, jollei anarkistien onneton t a k t i i k k a niin arvaamattomasti vahingoittaisi köyhälistön asiaa, jota sentään useat anarkistitkin sanovat ajavansa. Anarkistinen taktiikka on syynä siihen, että tuo suunta pysyy alituisena puheenaiheena.

Edellä jo mainittiin, miten Bakunin tahtoi, että työväenluokka kieltäytyisi kaikesta valtiollisesta toiminnasta ja keskittäisi voimansa "suoranaisen taloudellisen" taistelun alalle (palkkain korottamiseen, työajan lyhentämiseen jne.). Bakunin tunsii itse, että sellainen taktiikka on sangen vähän vallankumouksellista, ja sen vuoksi hän saarnasi varsinkin paikallisten pikkukapinain toimeenpanemista. Ja kun köyhälistä ei oikein ottanut niihin taipuakseen, hän kehotti henkilökohtaisiin väkivaltaisuuksiin, terrorismiin. 5).

Samoin Krapotkin, joka mm. neuvoi Venäjän vallankumouksellisia luopumaan valtiollisesta taistelustaan itsevaltiutta vastaan ja pitämään aina silmällä vain suoranaisia taloudellisia päämaaleja kuten esim. yhteenkytkettyjen talonpoikain vapauttamista. "Mutta kuinka vapauttaa talonpoikia ennenkuin itsevaltius on kukistunut - huomauttaa Plehanov - se on täydellinen salaisuus". - "Alas politiikka! Pois 'hukuttava' eduskuntataistelu! Eläköön vain suoranaisten taloudellinen taistelu! Se on Krapotkininkin tunnussana. Mutta ei hän, enemmän kuin muutkaan meidän päiviemme anarkistit, enää Bakuninin tavoin harrasta työpäivän lyhentämistä tai palkkojen korottamista. "Sellaisilla leikkitempuilla - saarnaa Krapotkin - ei ole mitään voitettavissa, vaan

yhteiskunta on uudistettava hävittämällä sitä ohjaavat laitokset!" Ja niin ollaankin nykyään siinä, että kun köyhälistö taistelee "suoranaisten taloudellisten" tarkoitusten puolesta, niin anarkistit astuvat pommeineen esiin ja toimittvat hallitukselle mieleisen tekosyyin hyökätä köyhälistön kimppuun. Se on anarkistin mielestä todellista "vallankumousta", jolla yksin on kaikki voitettavissa, kun hän jossain kahvilassa tai teatterissa heittää räjähtävän pommin yleisön keskelle, -meistä se on raivoavaa mielettömyyttä.

Mutta kuten sanottu, porvarillisille hallituksille on anarkistien väkivaltainen toiminta erittäin tervetullut asia. Sen johdosta saavat ne aiheita huutaa, että "yhteiskunta on vaarassa" ja voivat taantumuksen liijittämiseksi turvautua erikoisiin määräyksiin ja toimenpiteisiin, joita yleinen mielipidekin katsoo tarpeellisiksi. Väkivallanteot ja murhayritykset ovat meidän aikamme porvarillisille hallituksille tuiki tarpeelliset, jotta kansaa voitaisiin kyllin kuristaa. Jo Napoleon III järjesti tavan takaa murhayrityksiä itseään vastaan ja nykyään harjoittavat useimpien Euroopan suurvaltain hallitukset järjestettyä provokaatiota, kansan kiihottamista väkivaltaisuuksiin, joihin hallitus sitten sotaväen ja virallisen poliisin avulla voi sekaantua. Mutta kovin vaikeaksi kävisi hallitusten kätyrien, "uniformuterroristien" myyräntyö, jolleivät anarkistit innolla heidän tehtävänsä auttaisi ja helpottaisi, 6).

Porvarien asema anarkisteihin nähden on toistaiseksi jotenkin kiero. Porporarit tietysti pelkäävät noita raatelevia kauhun levittäjiä eivätkä tiedä tehoavia keinoja heitä vastaan, sillä ne ovat itse asiassa porvariston omia murheenlapsia. Anarkistien toiminta on vain anarkistisen teorian toteuttamista, ja se teoria on luonteeltaan kuten olemme nähneet. vain enemmän tai vähemmän johdonmukaisesti kehitettyä porvarillista individualismia. Kun Krapotkin vielä sentään puhuu kapitalistien sortaman t y ö n t e k i j ä n nimessä, puhuvat useat heidän sanomalehtensä vain "yksilön" nimessä, joka tahtoo vapautua kaikista yhteiskunnan siteistä saadakseen vapaasti tehdä, mitä ikinä haluaa. Lopulta tullaan sille kannalle, jonka mukaan anarkistinen runoilija ilmaisee sanoilla: "Mitä meitä liikuttaa epämääräisen ihmisjoukon surma, kun sen kautta vain yksilö

lujittuu! " Sellainen oppi on tietysti omiaan ihastuttamaan sairasveristä porvariston nuorisoa. Ja siitä vanhemman väen murhe.

Meidän sosialidemokraattien ei tarvitse pelätä anarkistista kiihotustyötä - lausuu Plehanov lopuksi. Anarkismi on porvariston lapsi eikä se tule koskaan vakavammin vaikuttamaan köyhälistöön. Jos anarkistien joukossa on työläisiä, jotka rehellisesti tahtovat luokkansa parasta ja jotka uhrautuvat asialle, jota pitävät hyvänä, niin johtuu vain väärinkäsityksestä, että he ovat tuossa leirissä. He tuntevat köyhälistön vapaustaistelun vain siinä muodossa, minkä anarkistit koettavat sille antaa. Kun he enemmän valistuvat, tu-

levat he meidän joukkoomme". Mitä enemmän meidän aatteemme leviävät työväenluokkaan, sitä vähemmän taipuu köyhälistö seuraamaan sellaisia "tovereita". Yhäenemmän ja enemmän muuttuu anarkismi porvarilliseksi urheiluksi, jonka määränä on vain hankkia "yksilöille", jotka ovat liian paljon nauttineet maallisia ja puoliksi-maallisia huivituksia, "voimakkaita mielenliikutuksia".

"Ja kun köyhälistö kerran tulee aseman herraksi, tarvitsee sen vain rypistää kulmakarvoja saattaakseen kaikki "toverit", "kautreimmatkin" taas aisoihinsa, sen tarvitsee vain henkäistä, ja anarkistinen tomu on häviävä".

- 1) Sosialidemokratialla ei tässä kirjoituksessa suinkaan tarkoiteta sitä, mitä sosialidemokratialla nykyisin ymmärretään, vaan se tarkoittaa lähinnä sosialismia.
- 2) "Anarkismi ja sosialismi" ilmestyi ensiksi ranskankielisenä v. 1894. Samana vuonna kuin tämä anarkismia vastustava kirjanen julkaistiin, karkotettiin sen kirjoittaja Ranskasta anarkistina.
- 3) Näin sanoo Suomenkin Stirner, Veikko Leväaho.
- 4) Proudhon sanoo kerran itsekin, että sosiaalista kysymystä ratkaisemaan tarvitaan miehiä, joissa on yhtyneenä samalla radikaalisin ja vanhoillisin henki".
- 5) Todistukseksi
- 5) Meillä ymmärretäänkin yleisessä mielipiteessä "anarkismilla" tavallisimmin terroristista taktiikkaa.
- 6) Todistukseksi mainitsee Plehanov mm. tunnetun tapauksen Ranskasta, missä poliisipäällikkö Andrieux aikoinaan hallituksen kustannuksella julkaisi erityistä anarkistista viikkolehettä.

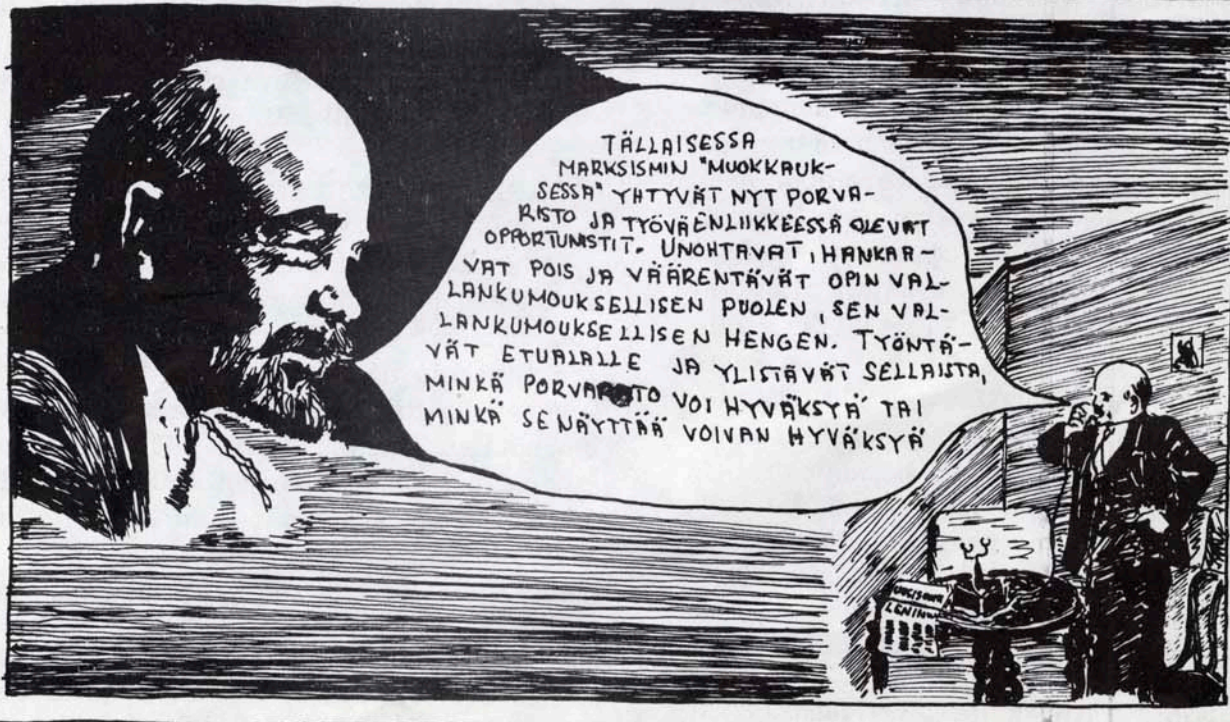
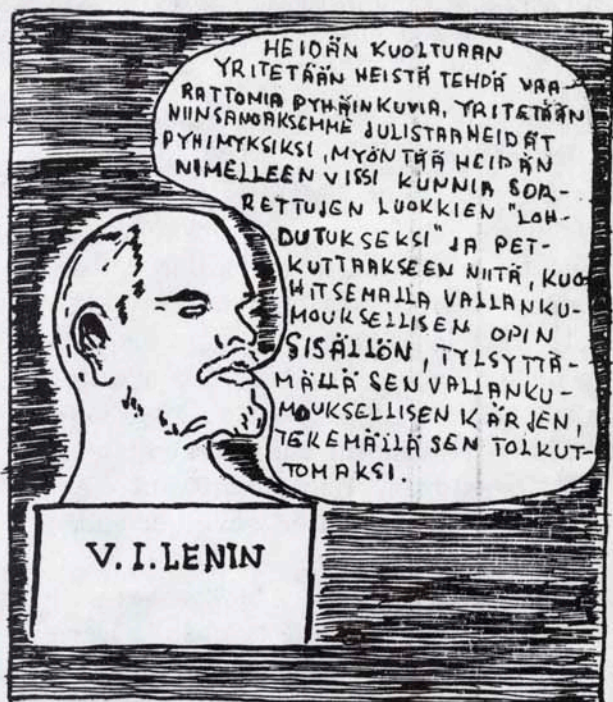
Plehanov, Georgi Valentinovits (1856 - 1918) - venäläisen ja kansainvälisen työväenliikkeen huomatuimpia merkkihenkilöitä, ensimmäinen marxilaisuuden levittäjä Venäjällä, ensimmäisen venäläisen marxilaisjärjestön, Työn Vapautus-ryhmän perustaja (1883).

VSDTP:n toisen edustajakokouksen jälkeen Plehanov asettui sovittellevalle kannalle opporunismiin nähden, yhtyi sitten menshevikkeihin. Taantumusvuosina vastusti machilaista marxilaisuuden tarkistusta. Ensimmäisen maailmansodan aikana hän oli sosiaalisovinnin kannalla. Suhtautui vihamielisesti Lokakuun Suureen Sosialistiseen Vallankumoukseen, mutta ei osallistunut taisteluun neuvostovaltaa vastaan.

VIIME ULTRASSA KERROTTIIN
VÄLIKOHTAUKSESTA, JOKA SAT-
TUI 28.11.-69 VANHAAN EDUSTALLA.

HELSINGIN RAASTUVANOIKEUS
ON NYT ANTANUT PÄÄTÖKSEN-
SÄ TAITEILIJAN Z:N OSALTA.
PÄÄTÖS ON KAHDEKSAN KUUKAUT-

TA KURITUSHUONETTA (EHDOTONTA)
POLIISIN VÄKIVALTAINEN
VASTUSTAMISESTA. TOSIASIASSA
TAITEILIJAN Z EI ITSE VASTUS-
TANUT POLIISIA, VAAN PAI-
KALLA OLLUT YLEISÖ VASTUS-
TI AKTIIVISESTI PIDÄTYSTÄ.

LENIN JA TIETE

LENIN: FILOSOFINEN ANALYYSI

Leninin mestariteos "Materialismi ja empirokritisismi" (1909) on esimerkki siitä, miten eri tieteenalojen ja marxilaisen filosofian yhteyttä tulisi käsitellä kummankin hyödyksi. Vuonna 1911, edellämainitun teoksen pääajatusta kehitellen, Lenin kirjoitti siitä polttavasta tarpeesta, joka kohdistuu tieteen esittämiin uusiin ratkaisemattomiin ongelmiin. Hän sanoi, että dialektista materialismia tulee soveltaa yhdenmukaisesti tieteen kanssa.

Kaksi vuotta myöhemmin, teoksessa: "Marxismin kolme lähdetä ja osaa", Lenin kirjoitti: Luonnontieteiden viimeisimmät keksinnöt - radium, elektronit, elektronien muuttuminen - ovat olleet huomattava näyttö Marxin dialektisen materialismin pätevyydestä, huolimatta siitä, mitä porvarilliset filosofit puhuvat vanhan ja rappeutuneen filosofiansa uusissa versioissa.

Voitokkaan lokakuun vallankumouksen jälkeen hän palaa tähän ajatukseen useissa yhteyksissä, eikä suinkaan sattumalta. Vallankumouksen johtaja tunsikin, että tämä oli perusajatus, johon kaikkien tieteiden kehityksen tulisi perustua uutta sosialistista yhteiskuntaa rakennettaessa. Tässä toiminnassa tulee tieteen esittää erittäin tärkeää osaa, ja että näin varmasti tapahtuisi, on filosofian ja tieteen ykseys välttämätön.

Toisin kun jotkut 1800-luvun lopun ja 1900-luvun alun filosofit sekä jotkut vielä nykyäänkin elävät filosofit, Lenin uskoi: että filosofian erottaminen tieteestä kumoaa kummatkin: se voi saattaa, ja yleensä saattaaakin ne alennustilaan ja dogmaattisuuteen

sekä subjektivismiin. Hänen mielestään joudutaan välttämättä tähän, jos kielletään dialektisen materialismin tieteellinen luonne tai hyväksytään tieteen ei-filosofinen lupne.

Teoksessa "Taistelevan materialismin merkityksestä" Lenin painotti yhteistyön tärkeyttä johdonmukaisten materialistien ja "aikaansaseuraavien luonnontieteilijöiden välillä, jotka ovat taipuvaisia materialistiseen ajatteluun ja joilla on rohkeutta puolustaa sekä saarnata sitä vaihtoehtona muodinmukaiselle idealistiselle ja skeptiselle harha-ajattelulle, joka on vallitsevana niin kutsutussa sivistyneessä yhteiskunnassa". Ja hän jatkaa sanoen, "että ellei viime aikoina luonnontieteissä tapahtuneen vallankumouksen esilletuomiin kysymyksiin etsitä vastausta ja elleivät luonnontieteilijät tule mukaan toimittamaan filosofista aikauskirjaa, ei taisteleva materialismi voi olla taistelevaa eikä liioin materialismia.

LENIN JA TIETEEN VALLANKUMOUS

Miten Lenin suhtautui fysiikassa ja yleensä tieteen piirissä tapahtuneeseen vallankumoukseen?

Ensinnäkin on huomattava, ettei Lenin koskaan koettanutkaan ratkaista sellaisia luonnontieteiden ongelmia, jotka olivat yksinomaan kyseisten alojen erikoistutkijoiden mielenkiinnon kohteena, vaan hän rajoittui analysoimaan niitä tieto-opillisia johtopäätöksiä, joita voitiin tehdä yleensä tieteen alalla tehdyistä löydöistä. Näin menetellessään hän ei rajoittunut ainoastaan yleistämään sitä uutta asia-aineistoa, jolla tiede oli rikastuttanut inhimillistä tietoa, eikä hän tuominnut filosofiaa laahustamaan luonnontieteellisen tiedon jäljessä.

Päinvastoin, juuri rajoittuessaan tieteiden metodologisten ongelmien tutkimiseen, hän kykeni dialektisesti osoittamaan tietä tulevalle kehitykselle ja luomaan filosofisia kirjoituksia, jotka vielä tänäkin päivänä kelpaavat tieteellisen tutkimustyön koetinkiviksi.

Lenin piti silloin tieteessä vallinneen kriisin pääsyynä sitä, että tiedemiehet, varsinkin fyysikot, olivat kykenemättömiä tutkimaan uusia keksintöjä dialektisen materialismin menetelmin. Engelsin ajatuskulkua seuraten hän sanoi luonnontieteiden kehittyneen sellaiseen laajuuteen, etteivät ne enää voineet tulla toimeen ilman dialektista yleistyä. Juuri tästä syystä tiedemiehet, jotka jättävät tämän seikan huomioon ottamatta, päättelevät, että "aine on kadonnut" ja että objektiivinen tieto on mahdoton unelma. Relativismi johtaa mitä suurimpaan skeptisismiin ja agnostisismiin sekä sellaiseen ajatukseen, että tiede rajoittuu, ja sen tulisi rajoittua, olemaan vaille mitään todellista havaintoarvoa olevien symbolien subjektiivinen järjestelmä.

Paitsi että Lenin painotti marxilaisen filosofian osuutta tieteiden kehityksessä, hän vahvisti uudelleen Engelsin sanat siitä, että luonnontieteissä tapahtuvien tärkeiden keksintöjen ilmaantuessa materialismi muuttuu, ja sen tulisikin muuttua muotoaan.

Hän sanookin tieteen uusia voittoja tarkastellessaan: "Engelsin materialesmin muodon ja hänen luonnonfilosofisten väitteidensä uudelleen arvioiminen ei suinkaan ole revisionismia sanan yleisesti hyväksytyssä merkityksessä, vaan päinvastoin eräs marxismin olennainen vaatimus. Tämän vuoksi hän kritisoi machilaisia koulukunnan filosofeja, ei sen tähden, että nämä yrittivät korjata Marxin ja Engelsin filosofisia oppeja, sillä tähän olisi merkinnyt näiden oppien rikastumista, vaan koska he yrittivät korjata niitä sanan kirjaimellisessa merkityksessä.

Tämän kaltaisia ajatussuuntia vastaan Lenin sanoo, että "aineen katoaminen" merkitsee ainoastaan sitä, että tietomme tunkeutuu yhä syvemmälle. Samalla hän kiinnittää huomiota totuuden dialektiseen luonteeseen ja sanoo, että suhteellinen totuus on sekä objektiivista että ehdotonta siinä mielessä, että mikä pitää paikkansa yleisesti, pitää paikkansa myös yksityisesti ja päinvastoin.

Lähtien edellä mainituista perusperiaatteista Lenin sanoo: "Maailmankaikkeus on ääretön kuten sen pienin hiukkanenkin, elektroni mukaan luettuna." Tämä ajatus on, jos niin halutaan sanoa, looginen seuraus äärellisen ja äärettömän välisen suhteen dialektisestä tulkinnasta. "Filosofiset muistikirjat" nimisessä teoksessaan hän kirjoittaa: "Tätä ajatusta tulee soveltaa puhuttaessa atomeista elektronien vastakohtana ja yleensä puhuttaessa aineen äärettömyydestä.

Tämä Leninin ajatus oli paljon edellä fysiikan tutkimuksen kehitystä, ja se on osoitettu täysin paikkansapitäväksi meidän aikamme. 50-luvun kuluessa ajatus elektronien kulumisesta tuli kertakaikkiaan hylätyksi. Kuitenkin löytyy huomattavia fyysikoita, kuten Heisenberg, jotka pitävät alkuhiukkasten määrää rajoitettuna. Tämä metafyyssinen harhakäsitys johtaa aikamme huomattavimmat saksalaiset fyysikot suoraan vanhan Platonin käsivarsille ja herättää henkiin hänen idealistisen ideaoppinsa. On mielenkiintoista huomata, kuinka Heisenberg epäilee fysiikan lakien objektiivisuutta siitäkin huolimatta, että hän tiukasti pitäytyy uskossaan matematiikan objektiiviseen luonteeseen.

Heisenbergin usko puhtaan matematiikan objektiiviseen luonteeseen ei pohjaudu dialektis-materialistisen tieto-opin tarjoamiin kestäviin perusteluihin.

Huomaamme miten historia tiettyssä määrin toistaa itseään, ja kuinka fysiikan ja tieteen kriisi on olemassa niin kauan, kuin tutkijat takertuvat metafyyssiin ja idealistisiin perusteisiin. On myös tärkeää huomata, että vaikka yli 50 vuotta on kulunut teoksen "Materialismi ja empiriokritisismi" ilmestymisestä, ovat Leninin ajatukset säilyttäneet soveltuvuutensa ja koko metodologisen arvonsa suhteessa luonnontieteissä tapahtuneeseen kehitykseen. Edellä mainittujen saksalaisten tiedemiesten ja kaikkien idealismiin nojaavien tutkijoiden kohdalla osoittautuvat oikeiksi Leninin sanat: "Erota-essaan idealisminsa lait tieteestä he tosiasiassa vain esittävät valepuvussa uskonnollakeja".

TIETEIDEN TIETO-OPILLISIA JA IDEOLOGISIA ONGELMIA

Eräs perustavanlaatuinen näkemys Leninin tieteen kriisin ongelmiin kohdistuvissa tutkimuksissa on se, että hänen tieto-opillisiin kysymyksiin kohdistuva analyysinsä sivuaa läheisesti luonteeltaan ideologisia kysymyksiä. Tämä näkökanta ei ole ainsaanut osakseen ansaitsemaansa huomiota, ja kuitenkin sillä on, niin teoriassa kuin käytännössäkin ollut äärettömän tärkeä merkitys sovellettaessa sosialistista mallia.

Tieto-opilliset luokkajuuret ovat todellisuudessa liittyneet läheisesti yhteen, ja keskinäinen vuorovaikutus vallitsee niiden välillä.

Päämääriltään vastakkaisiin luokkiin jakautuneessa yhteiskunnassa, missä tiedettä ja tieteellistä tietoa ostetaan ja myydään, on ideologisella kannalla hallitseva osuus, etenkin tulkittaessa tieteellistä ainesta, jopa luonnontieteittenkin aineistoa. Lenin tuo tämän selvästi esiin kirjoittaessaan: "Jos odottaa puolueetonta tiedettä palkkaorjien yhteiskunnassa, on kuin odottaisi pääoman omistajien nostavan palkkoja ja alentavan hintoja puolueettomasti." Teoksessaan "Marxismi ja revisionismi" hän muistutti vanhasta sanonnasta, että jos geometrian peruslait joutuisivat ristiriitaan ihmisen tarkoitusprien kanssa, niin joku aina kumoaisi ne. Ja näin on ollut. On ollut filosofeja, jotka ovat sanoneet, että $2+2=5$ tai ainakin voi olla niin.

LAKI MAAN HEDELMÄLLISYYDEN VÄHENEMISESTÄ

Eräät tiedemiehet ja talouselämän sekä maanviljelyksen asiantuntijat ovat erikoisesti yrittäneet todistaa "lakia maan hedelmällisyyden vähenemisestä". Lenin pohti näitä väitteitä v. 1901 kirjoittamassaan teoksessa "Maatalouskysymys ja Marxin kritiikki" ja osoitti, että ilman pienintäkään epäilystä sellaisella lailla ei ole mitään arvoa, jos teknologiassa edistytään ja tuotantotavat nykyaikaistetaan. Hänen mielestään tätä lakia voidaan vain tietyin varauksin tarkastella laajamittaisen ryöstöviljelyn tapauksessa, jolloin tieteen tarjoamat edut tavallisesti puuttuvat. Kuitenkin juuri tämän kaltaisista esimerkeistä saatu kokemus on niiden tutkijoiden ja teoreetikkojen näkemyksen perustana, jotka ovat omistautuneet palvelemaan hallitsevien luokkien etuja. Juuri tämä seikka

saa leninin epäröimättä vakuuttamaan: "Siksi eivät Marx eivätkä Marxilaiset puhu tästä "laista", ja ainoastaa Brentanon kaltaiset porvarillisen tieteen edustajat pitävät siitä niin suurta hälyä, koska he eivät kykene kieltämään ennakkoluuloja, joita vanha poliittinen talousjärjestelmä abstrakteine, ikuisine luonnollisine lakeineen ylläpitää".

MALTHUSIANISMI JA NEOMALTHUSIANISMI

Maan hedelmällisyyksiin tulkinnan taantumuksellinen luonne käy vieläkin selvemmin ilmi, jos se yhdistetään malthusianismiin ja neomalthusianismiin, jotka perustavat teoriaan, jonka mukaan väestön kasvu tapahtuu geometrisessa sarjassa, kun taas elintarvikkeiden määrän kasvu tapahtuu aritmeettisessä sarjassa. Porvari-ideologit yrittävät selittää esiintyvää eroa luonnollisin ja abstraktein syin. Marxismi-Leninismi tutkii kysymystä konkreettisesti ja yhdistää sen kiistämättömiin elämäntofuuksiin nojaten, kapitalistiseen, imperialistiseen ja kolonialistiseen ryöstöviljelyyn. Asiantuntijoiden arvioiden mukaan maatalous voi ylläpitää 9500 miljoonaa ihmistä, jos uudenaikaisen tieteen ja teknologian keinoja sovellettaisiin koko viljeltyyn maa-alueeseen.

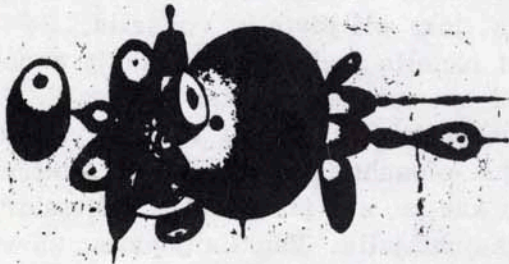
On silti ymmärrettävää, että porvari-ideologioiden päämäärät ovat yhtäläiset niiden päämäärien kanssa, jotka takaavat kapitalistisen järjestelmän välttämättömyyden. Marx ei vain sattumalta pitänyt kapitalistia miehenä, jota tämän oma porvarillinen luonne rajoittaa.

Ei ole myöskään sattuma, että Engels, Marxin haudalla puhuessaan, vertasi Marxin työn yhteiskunnallista merkitystä siihen tärkeään merkitykseen, mikä Darwinin teorialla on ollut luonnontieteelle.

Myös Lenin tuo esiin tämän seikan teoksessaan "Keitä ovat kansan ystävät ja miten he taistelevat sosialidemokraatteja vastaan!" Hän sanoo: "Aivan kuten Darwin kumosi käsityksen siitä, että kasvi- ja eläinlajit ovat irrallisia, sattuman varaisia "Jumalan luomia" ja muuttumattomia, sekä samalla ensimmäisenä loi biologialle ehdottoman tieteellisen perustan todistamalla lajien muuttumisesta ja peräkkäisyydestä, niin myös Marx lopetti näkemyksen yhteiskunnasta yksilöiden mekaanisena ryhmittymänä, joka sallii katkenlaisten auktoritettien tahtoon perustuvan muuntelun, ja joka syntyy ja muut-

tuu sattuman varaisesti. Hän loi myös ensimmäisenä sosiologialle tieteellisen pohjan todistamalla, että yhteiskunnan taloudellinen rakenne on seuraus omistussuhteista, ja että ko. rakenteiden kehittyminen on luonnollisen historiankulun tulos. Lenin jatkaa sanomalla, että syy, minkä takia Marxin ja Engelsin teoriat viehättävät koko maailman sosialisteja, on siinä, että se yhdistää tinkimättömän ja korkeimman tieteellisyuden (viimeine sana sosiaalitieteissä) vallankumouksellisuuteen. Se ei yhdistä näitä ominaisuuksia sattumalta, eikä vain siksi, että Marx itse oli sekä tiedemies että vallankumouksellinen, vaan se yhdistää ne luonnollisesti ja erottamattomasti. Lenin jatkaa: "Ei ole niin, että teorian ja tieteen tehtäväksi olisi vain määritelty sorretun luokan palvelaminen sen nykyisessä taloudellisessa taistelussa.

Voidaan hyvin sanoa, että tämä ajatus luonnehti Leninin tieteellisen ja käytännön työskentelyn samoin kuin myös Marxin ja Engelsin työn, sillä heissä teoria ja käytäntö läheisesti liittyivät yhteen

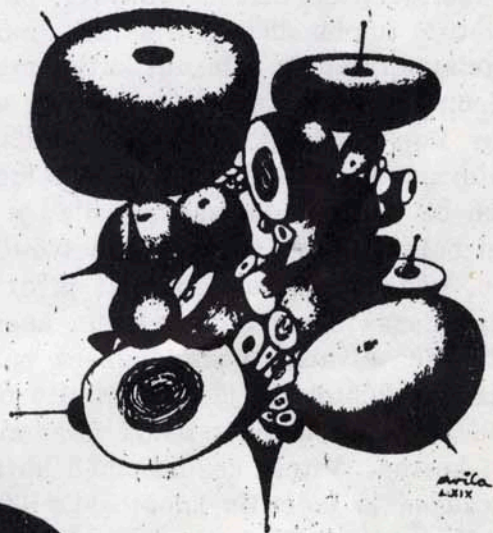
HISTORIAALLINEN MATERIALISMI JA TIETEELLINEN SOCIALISMI

Elkä voisi toisin ollakaan: marxismi-leninismi, ensimmäistä kertaa historiassa, luo sosiologialle tieteellisen perustan ja keksii koko loistossaan sekä yhteiskuntaa että luonnonilmiöitä tutkivien tieteiden yhteiskunnalliset seuraukset. Näin se kykenee yhdistämään vallankumouksellisen taistelun päämääriin tieteen päämäärät, massojen opetuksen ja sivistämisen sekä sosialistisen järjestelmän. Tässä suhteessa Leninin kirjoitukset muodostavat tärkeän osan marxilaisesta teoriasta jo senkin takia, että hän johti maailman ensimmäistä voitollista sosialistista vallankumousta sekä perusti ja johti monikasvoista työläisten ja talonpoikien valtiota.

PROLETARIAATIN DIKTATUURIN TEHTÄVÄT

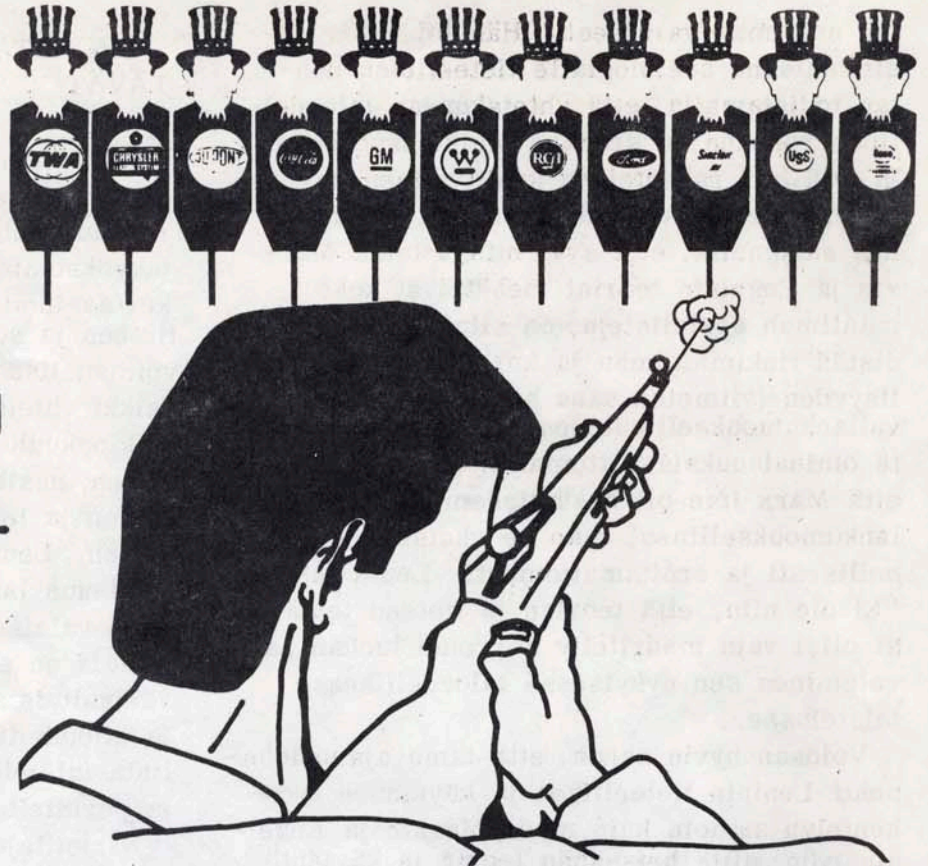
Kuten tunnettua Leninin mielestä proletariaatin diktatuurin tehtävät eivät suinkaan rajoitu vanhojen hallitsevien luokkien valtasäilytykseen. Uuden valtion, ensimmäistä kertaa ihmiskunnan historiassa, on otettava tieteen ja suunnittelun sekä kansanjoukkojen voiman lisäämisen avulla suoritettavakseen kaikki yhteiskunnalliset toiminnot, joihin tietenkin kuuluvat uusien sukupolvien kasvattaminen, uusien asiantuntijaryhmien kouluttaminen ja teknologian sekä tieteiden edistäminen. Leninin sanat teoksessa "Vasemmistolaisuus lastentautina kommunismissa" ovat mitä valaisevimmat: "...Proletariaatin diktatuuri on alituista, veristä ja veretöntä, väkivaltaista ja väkivallatonta, sotilaallista ja taloudellista, sivistyksellistä ja hallinnollista taistelua vanhan yhteiskunnan voimia ja perinteitä vastaan..."

Kirjoittajalla on harvinaisen laaja käsitys uudentyyppisen valtion tehtävistä ja vaikeuksista. Ja vaikkakin leniniläisen sosialistisen valtion malli perustuukin kokemuksiin Venäjällä vastaavine erityispiirteineen, se oli ja on edelleenkin hyvin käyttökelpoinen yleisesittikin ottaen. Sosialismin mallista johdetut opit ovat useissa maissa osoittautuneet paikkaansapitäviksi marxilaisen filosofian väittämät yleisen ja yksityisen välttämättömyydestä sekä näiden ominaisuuksien suhteellisesta riippumattomuudesta.

jatkuu seuraavassa numerossa

KAPINA ARMEIJASSA: 27:N MIEHEN TAPAUKSESSA BRESIDON

Muutama kuukausi sitten käveli 27:n miehen ryhmä Bresidon sotavankilassa San Fransiskossa pois aamukatselmuksesta, istuutui ympyrään, lauloi sodanvastaisia lauluja ja sitten kaksi vangeista luki aseita kantavia kouluttamattomia vahteja, epäinhimillisiä olosuhteita ja Richard Bunch nimisen vangin murhaa koskevan valituskirjelmän.

Kräs vihattu vankilavirkailija, kersantti Thomas Woodring, joka oli jättänyt Los Angelesin poliisivoimat luodakseen uran sotapoliisina, käski miehiä palaamaan riviin. He eivät olleet tietääkseen käskystä, ja heitä syytettiin kapinasta. Sotilaslain mukaan rangaistaan kapina niinkuin karkaaminenkin kuolemalla. Yksi kapinan johtajista oli Ricky Lee Dodd. Hän tuli Haywardissa Kaliforniassa sijaitsevalta työläisalueelta, hänen oli mahdotonta saada työtä, ja hän astui palvelukseen vaihtoehtona työttömyydelle. Hänellä oli kaatumatauti ja eräässä tilaisuudessa hänet komennettiin asentoon kohtauksen aikana. Vastalauseena epäinhimilliselle kohtelulle ja vajavaisille olosuhteille hän oli koettanut tehdä itsemurhan viisi kertaa. Viime kesänä hän hirtätty vankilassa ja todettiin kuolleeksi. Hän toipui kuitenkin ja hänet vietiin takaisin vankilaan missä hänet panttiin "The botiin", 1,5 x 1,5 x 2,25 metrin mittainen seili ilman käymälää, ja jossa oli rautakalteri sänkynä. Seuraavassa ote toisen vangin kirjoitta-

masta raportista, jonka hän valallaan vahvistaa: "Eräs vahti ruiskutti häntä vesipistoolilla, joka oli täytetty virtsalla. He tarjosivat hänelle myös partaterää ja sanoivat: "Tässä on, jos haluat ottaa henkesi". Viikkoja ennen kapinaa olivat vangit yrittäneet parantaa olosuhteitaan virallisten sotilaskanavien kautta, so. jaättämällä valituskirjeitä vankilanjohtajalle. Vankilanjohtaja, 25-vuotias kapteeni nimeltään Lamont (suunnittelee uraa FBI-miehenä sotapalvelun jälkeen), ei välittänyt valituksista.

Tämän lisäksi oli myös murhia. Pari päivää ennen kapinaa ammuttiin Richard Bunch, 19-vuotias vanki, joka oli vankilassa karkurituksen vuoksi, kuoliaaksi kuuden metrin päästä. Vahti oli ensin kiduttanut Bunchia ja sitten käskenyt häntä juoksemaan paikoon. Kun Bunch kääntyi ja lähti kävelemään häntä ammuttiin selkään. Vahti, joka tappaa vangin paossa siirretään siihen työhön mihin hän itse toivoo. Vahti laski leikkiä myöhemmin tovereittensa keskuudessa minkälainen onnenpotku hänen osalleen oli sattunut. Seuraavana päivänä Bunchin hautajaisissa, mihin kaikki menivät, kehui kersantti Manuel Morales, vahtien päällikkö, vangeille, kuinka hän Vietnamin oli pistänyt bajonetin vietnamilaisen naisen vatsaan.

27 vangin kuulustelut sota-oikeudessa, kuten alkuperäinen syytekin, olivat mielivaltaisia. Neljää ensimmäistä on jo rangaistu

15 vuoden pakkotyöllä. 27:stä kaksi on onnistunut pakenemaan Kanadaan, missä he nyt ovat yhteydessä ADC:hen Montrealissa (ADC = American Deserters Committee). Muut odottavat Amerikan sota-oikeuden eteen joutumistaan.

Amerikan sotilasvankilat ovat täynnä "sopeutumattomia" (misfits) armeijan oman kielenkäytön mukaan, siis sotilaita, jotka mieluummin yrittävät paeta kuin taistella Vietnamin, jotka kieltäytyvät lähtemästä Vietnamiin sekä niitä, jotka harjoittavat vastarintaa ja antisotilaallista toimintaa armeijassa. Presidossa oli 105 miestä kapinan aikana ja näistä vangeista oli 85 putkassa yritettyään paeta tai tehtyään vastarintaa Vietnamin sotaa vastaan.

Vasta aivan äskettäin saivat useimmat armeijan ulkopuoliset henkilöt tietää, että sotilaat olivat tehneet vastarintaa. Eräs syy tähän on se, että armeija toimii ripeästi, joten suuri osa toiminnasta ei saavuta lehdistöä. Toinen syy on, että suurin osa Ameri-

kan armeija palveluksessa olevista on lähtöisin työväenluokasta. Monet työväenluokasta tulevat sotilaat eivät ehkä osaa esittää valituksiaan tavallista vasemmistohuuleneitoa käyttäen, mutta he ovat epäilemättä kokeneet sen mistä vasemmisto puhuu henkilökohtaisemmin kuin se vasemmisto, joka puhuu. Siitä lähtien, kun he valitsevat jonkun armeijan alan, suurin osa sotilaista tietää, että valinta kahdesta huonosta on sama kuin ei valintaa ollenkaan. He tietävät, mitä sotilaallisen lyhyeksi leikatut päät tekevät heille ja mitä se armeija edustaa, joka vaatii lyhyeksi leikattua päätä. He tietävät, että he ovat ympäristön manipulaation uhreja, manipulaation, joka ulottuu pitkälle yli sotilaselämään sopeutumisen. Kaikki yhteiskunnallisen pakkon välttämättömät muodot ajetaan työläisluokan päähän. Sotilaan vaistonvarainen analyysi on, että armeijan alkopuolinen maailma ei ole erilainen, itse asiassa se on vain armeijan jatke.

TÄMÄN PÄIVÄN KARKURILIIKE

Maaliskuussa 1969 "the Armed service Subcommittee" esitti U.S.A:n senaatille raportin karkuruudesta U.S.A:n armeijassa. Washington vastaanotti raportin suuttuneena ja ällistyneenä, koska se osoittaa että, imperialistien asevoimat ovat vakavan probleeman edessä. Tukholmassa sensijaan A D C jäsenet ottivat raportin vastaan ilahtuneina, koska se osoittaa, että karkuruus anti-imperialistisena aseena on ollut menestyksellinen.

Raportti paljasti, että vuonna 1968 karkasi U.S.A:n armeijasta 53.357 miestä. Lisäyksi edelliseen vuoteen verrattuna on 30%, sillä 1967 karkasi 40.227 miestä. Raportti osoittaa edelleen, että vuonna 1968 on luvatta ollut poissa 155.536 miestä, verattuna 134.668 mieheen 1967, lisäys on noin 15%. Tämä merkitsee että joka kymmenes minuutti, joku karkaa U.S.A:n armeijasta ja että joku on luvatta poissa joka kolmas minuutti. Tällä hetkellä on karkureita ja luvatta poissa olevia niin monta, että he voisivat täyttää enemmän kuin 13 taistelevaa 15.000 miehen divisioona. Kaikkiaan tämä on mel-

kein 200.000 miestä. Kuitenkin ainoastaan 300 miestä joutui tuomioistuimen eteen karkuruudesta vuonna 1968. Tätä on epäilemättä pidettävä karkuriliikkeen ja anti-imperialismin valtavana voittona kautta maailman. Raportti ei yritä selittää syitä karkurien niin suureen lukumäärään, paitsi että armeija katsoo näitä lainrikkoojia liian sinitilmäisesti. Tämä on pelkkää roskaa, laimea yritys selittää olemattomiksi karkuruuden todelliset syyt. Ensiksikin: armeija ei ole koskaan katsonut lempein silmin karkureita. Viiden vuoden pakkotyön aikana karkuri joutuu - tietenkin epävirallisesti - erittäin huonon kohtelun alaiseksi vanginvartijan taholta, jopa kidutusta saattaa tapahtua. Ray Jones, ensimmäinen Ruotsista kotiin palannut karkuri, ajettiin vankilassa itsemurhayrityksen partaalle. Toiseksi: epäoikeudenmukaisuus ei ole siinä, että toiset karkaavat kun toisten on murhattava ja kuoltava Vietnamin. Epäoikeudenmukaisuus armeijassa on se, että joku ihminen ylipäättään pakotetaan ottamaan osaa tähän selvästi imperialistiseen hyökkäykseen.

Monien sotilaitten karkaamisien todellinen syy on yksinkertainen, nimittäin Vietnamin sodan todellinen luonne. USA:n armeija on klassinen esimerkki imperialistisen voiman rappeutumisesta: sota jatkuu vaikka häviöt vain kasvavat, voitto tulee hyökkääjälle yhä etäisemmäksi, moraalit laskee. Frustraatio tekee sotakoneistosta yhä julmemman ja epäinhimillisemmän, ei vain vihollista, vaan myös omia sotilaitaan kohtaan.

Amerikkalainen sotilas huomaa maansa kaikkein pahimmat puolet: Hän näkee miten USA:n imperialismi toimii pahimmillaan jos hän ei ole propagandalla aivopesty sokeuteen asti. Yhä useammat sotilaat huomaavat USA:n todelliset kasvot ja yhä useammat kieltäytyvät osallistumasta sen imperialistiseen hyökkäyssotaan. Juuri tämä väistämätön rappeutuminen imperialismissa on ensi sijassa pääsyy useimpien karkaamiseen.

Sen lisäksi on karkaamisten runsaus seurausta Second Front Internationalista, kansainvälisen karkuriliikkeen olemassaolosta. Karkuriliike on ennen kaikkea aktiivinen Ruotsissa, Ranskassa ja Kanadassa, missä karkureitten läsnäolo yleisesti tunnustetaan ja missä karkurit työskentelevät amerikkalaisissa karkurokomiteoissa mukana viedäkseen karkuriliikettä eteenpäin taistelussa

imperialismia vastaan. Nämä poliittisesti toimivat karkuriryhmät tarjoavat vaihtoehdon sorretuille amerikkalaisille sotilaille, USA:n imperialismiin kanssarikollisuudelle: karkkaamisen. Teemme kaiken kertoaksemme heille, että he voivat karata, että heillä on paikkoja mihin mennä, että he eivät seisoo yksin.

Kanada on jo kauan ollut tunnettu pakonemisaipaikka amerikkalaisille aseistakieltäytyjille, ja siellä heitä on noin 10 000. Kanadassa karkurilla on epävarmojen juridisten oikeuksien vuoksi ollut taipumus samaistaa itsensä aseistakieltäytyjään enemmän kuin karkuriin. Kun tämä epäselvyys vähitellen on häipynyt, ovat karkurit alkaneet näyttäytyä aivan avoimesti, ja amerikkalainen karkurikomitea perustettiin Montrealiin viime vuonna. Kanadalaiset lehdet mainitsevat epävarmana lukuna 3000 karkuria. Useita sitten on USA:n lehdistö levittänyt valheita siitä, että Kanadalla ja USA:lla olisi sopimus, jonka mukaan karkureita voitaisiin luovuttaa USA:lle. Kanadan hallitus on selvästi ottanut kielteisen kannan tähän asiaan. Kanadalaiset pakolaisviranomaiset ovat sitä paitsi selventäneet, että oleskelulupaa anottaessa, se tosiasia, että hakija on karkuri, ei vaikuta kielteisesti vastaukseen. Montrealin ADC:n tärkeimpänä tehtävänä on tämän asi-

an julkituominen USA:n sotilaille. Kanadalla on kuitenkin vielä karkureita koskevia epäkohtia. Heille ei anneta turvapaikkaoikeutta, siirtolaisoikeuden hakeminen kestää 6 kk ja hylätyllä hakijalla on pelko joutua karkoitetuksi. Montrealin ADC:n voima onkin siinä tuessa, jota se saa sellaisilta kanadalaisilta, jotka syvästi vastustavat Washingtonin puuttumista Kanadan asioihin.

Ranskassa on pienin karkuriryhmä ja se koostuu 50:stä henkilöstä. Pariisissa ADC ilmoittaa, että karkureiden tilanne Ranskassa paranee ja vakiintuu sen ansiosta, että samoinajattelevat ranskalaiset ryhmät auttavat heitä. Oleskelulupia myönnetään yhä pidemmiksi ajoiksi ja monelle annetaan nyt mahdollisuus saada työlupa. Ne, joilla on työtä, jakavat tulonsa kaikkien ryhmässä olevien kesken. Poliittisesti katsoen on kuitenkin karkuriryhmän tulevaisuus Ranskassa aina epävarma, koska karkureilla ei siellä ole minkäänlaisia poliittisia oikeuksia. Esimerkkinä mainittakoon, että presidentti Nixonin Pariisin vierailun aikana, hänen äskettäin tekemällä Euroopan-vaelluksella, ranskalainen poliisi piiritti koko karkuriryhmän. Toisaalta taas Ranskan kansan tuki oli tarpeeksi suuri estääkseen hallituksen äskettäin tekemän yrityksen karkoittaa eräs karkuri Ranskasta.

Melkein kahden vuoden ajan on karkureita tullut Ruotsiin. ADC on toiminut siellä yli vuoden, toisin sanoen siitä asti, kun karkureita alkoi tulla suurempina määrinä. Enimmäkseen olemme osa Second Front Internationalia, kansainvälistä karkuriliikettä, ja meidän pyrkimyksemme ovat enimmäkseen viedä karkuriliikettä eteenpäin osana anti-imperialistisessa taistelussa. Tehdäksemme tämän keskitämme suuren osan työstämme parantaaksemme sitä sosiaalista asemaa, joka karkureilla on Ruotsissa. Koetamme hankkia asuntoja, työtä, ammattivalistusta ja koulutusmahdollisuuksia karkureille. Koetamme saada Ruotsin kansan tukea poliittista turvapaikkaoikeutta koskevaan kampanjaamme. (Työmme on näistä näkökulmista katsottuna saanut vertaansa vailla olevan avun yhtyneiltä FNL-ryhmiltä. Yhtä tärkeä osa meidän työtämme on aktiivisesti kehoittaa sotilaita karkaamaan USA:n joukoista. Tämän teemme 'The Second Front Radio':n kautta, jonka ohjelma koostuu sarjasta täällä Ruotsissa nauhoitettuja ohjelmia, joita on lähetetty Radio Hainoin ja Etelä-Vietnamin Vapausradion kautta, niin että ilmoituksemme saavuttaisivat

siellä taistelevat joukot. Julkaisemme myös lehteä, joka kehoittaa karkaamiseen, ja joka on suunnattu Saksassa oleville amerikkalaisjoukoille (Montrealin ADC julkaisee lehteä USA:ssa olevia joukkoja varten). The Second Front Review on karkureiden kansainvälinen lehti. Sitä julkaistaan nyt myös ruotsiksi, jotta se lisäisi Ruotsin kansan ymmärtämystä karkureita kohtaan. Ja juuri nyt keskitymme kampanjaamme, joka koskee poliittista turvapaikkaoikeutta. Mikä merkitys sitten Ruotsilla on poliittisena turvapaikkana kansainväliselle karkuriliikkeelle? Poliittisella turvapaikkaoikeudella on sekä lyhytaikainen että pitkäaikainen merkitys. Lyhytaikaisena se tarkoittaa sitä, että ne karkurit, jotka nyt oleskelevat Ruotsissa, saavat todellisen poliittisen turvan, koska karkoittamisen uhka häipyi silloin kokonaan. Huolimatta hallituksen päinvastaisista lupauksista esiintyy vieläkin pyrkimyksiä saada karkureita karkoitetuksi. Poliittinen turvapaikkaoikeus takaa meille jonkinlaisen tulevaisuuden Ruotsissa.

Pitkällä tähtäyksellä poliittinen turvapaikkaoikeus toimii kaikkea sitä propagandaa vastaan, jota nykyisin suunnataan karkuriliikettä kohtaan. Käsittääkseen tämän täytyy ymmärtää, miten poliittisen turvapaikkaoikeuden puuttumista käytetään meitä vastaan estämään karkuriliikkeen toimintaa. Meidän turvattomuutemme täällä ilman poliittista turvapaikkaoikeutta, on amerikkalaisen lehdistön paras ase liikettä kohtaan. Korostamalla tätä turvattomuutta ja samanaikaisesti käännettämällä Ruotsin kansaa takana päin, he koettavat pelotella potentiaalisia karkureita. Tämän vuoksi pitää USA:n lehdistö sisäasiainministeri Holmqvistin äskettäin esittämää kommunikoa,

joka peruutti poliittisen turvapaikkaoikeuden karkureilta, voittona USA:lle. Kommunikean mukaan päätöksiä karkureiden mahdollisesta karkottamisesta voidaan yhä tehdä, mutta

karkoitukset siirretään. Kun tämän kaltainen politiikka antaa sille karkurille, joka on tämän kohtelun uhrina, voimakkaan epävarmuuden tunteen, se toimii samalla erinomaisena propagandana karkuriliikettä vastaan. Niinpä USA:n lehdistö ainoastaan kirjoittaa, että amerikkalainen karkuri tai aseistakieltäytyjä on karkoitettu Ruotsista, eikä se välitä ilmoittaa, että karkoitukset on siirretty toiseen ajankohtaan. Ruotsin hallitus on myös julkittanut, että henkilön on otettava huomioon, että hän voi joutua lähtemään Vietnamiin saadakseen poliittisen turvapaikkaoikeuden Ruotsissa. Toisin sanoen, jos henkilö ei täytä näitä vaatimuksia, hänet karkoitetaan. Epäselvyys tässä hallituksen kannanotossa on erinomainen ase taantumuksellisille amerikkalaisille lehtimiehille. Sotilas, joka on päättänyt karata armeijasta, voi saada sen käsityksen, että Ruotsi ei ota häntä vastaan, jos hän ei esimerkiksi ole haavoittunut Vietnamin

taistelun aikana. Tosi asia on, että jokaisella amerikkalaisella 18-35-vuotiaalla on vaara joutua lähetetyksi Vietnamiin, ja tämä taas riippuu kokonaan Washingtonin oikullisesta päätöksestä. Poliittinen turvapaikkaoikeus merkitsee siis meille turvaa, puolustusta karkaamiseen kohdistuvaa propagandaa vastaan sekä ovien aukipitämistä karkureille. Realistisesti ajatellen tätä poliittista turvapaikkaoikeutta koskevan kampanjan loppuunvieminen ei suinkaan tarkoita sitä, että työmme on loppuunviety, ja että saamme nähdä satojen karkureiden tulevan maahan. Tulemme jatkamaan työtämme, sanoaksemme amerikkalaisille joukoille, että on olemassa toinen vaihtoehto.

Ja lopuksi: Verrattuna USA:n imperialistisen sotakoneiston rappeutumiseen, on tilanne karkuriliikkeessä hyvä. Tätä ei huomaa ainoastaan karkaamisten suuresta lukumäärästä, vaan myös The Second Front Internationalin olemassaolosta, joka on voitto kaikille, jotka vastustavat USA:n hyökkäyssotaa Vietnamin, ja voitto anti-imperialistiselle taistelulle kautta koko maailman.

YLLYTETÄÄN ASEEL-
LISEEN VASTARINTAAN

- Maatyömies, tehdastyöläinen jne. kuluttaa vähemmän kuin tuottaa, koska hänet pakotetaan myymään suurin osa tuotantaan ja tyytymään vain pieneen osuuteen siitä.

Krapotkin

MIESTEN WC:SSÄ...

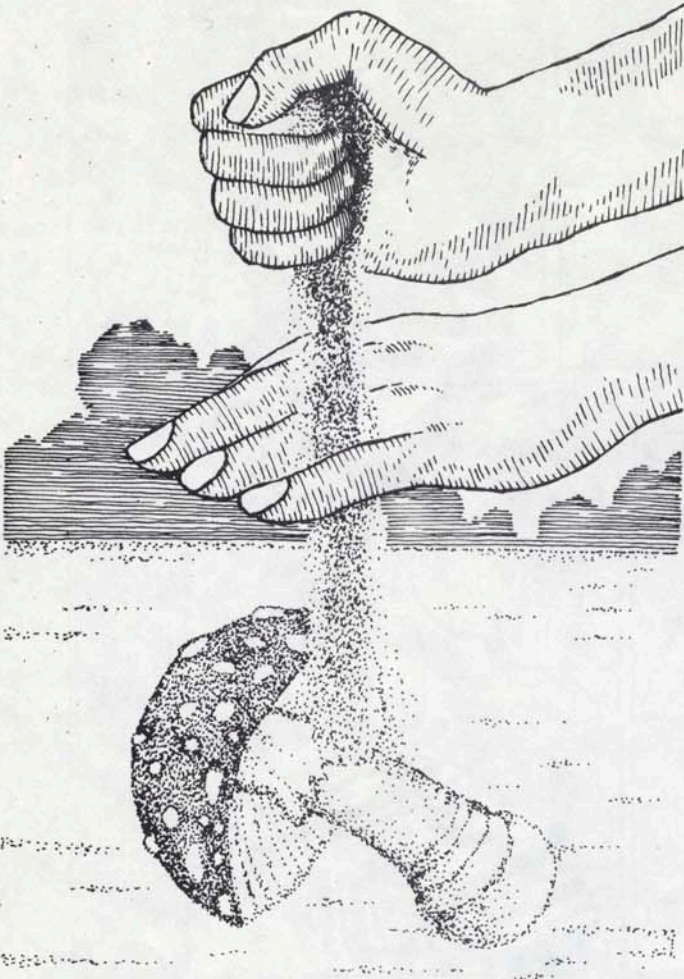
MUTTA POIKIEN PUUHIA TARKKAILLAAN VIEREISEN WC-KOPIN AVAIMENREIJÄSTÄ...

POJAT ODOTTAVAT JONKIN AIKAA JA AVAAVAT SITTEEN VESSAN OVEN. KUKA PÖLLARIEN KÄTYRI ISTUU TÄLLÄ KERTAA PÖNTÖLLÄ...?

KÄRPÄSSIENI

Eikö olekin niin, että huumausaineet ovat kotoisin köyhistä etelän maista, missä kansa on niin veltoa, ettei viitsi muuta kuin poltella ooppiumia tai hassista tai pureskella kokan lehtiä? Länsimaissa tällaisiin aineisiin, alkoholi pois lukien, on kiinnostuttu vasta sen jälkeen kun varallisuus on kohonnut niin korkealle, ettei ihmisten tarvitse kuolla nälkään vaikkeivät tekisi mitään; tähän näkyy jo siitä, että länsimaiset huumausaineet, kuten heroini, LSD ja amfetamiini, ovat kovin nuoria. Tuon kuvan horjuttamiseksi voisi kertoa keski-euroopan maissa johonkin aikaan niin yleisestä noituudesta ja noitien jokseenkin uskomattomilta tuntuvista myrkkyyteiksistä, mutta eihän kukaan luota kertomuksiin pimeältä keskiajalta,

josta ei tiedetä mitään. Usetmillä ihmisellä on ja pysyy käsitys, että viina on ainoa länsimainen nautintopahe ja koska sitä ei mahdollottoman yleisen käytön takia pidetä minään huumausaineena, näyttää siltä kuin kyseiset aineet olisivat länsimaille jokseenkin vieraita eli että niillä täällä ole mitään perinteitä.

Suomen kohdalla asia on vieläkin selvempi näin pohjoisessahan ei luulisi huumauskasvien lainkaan menestyvän kun kaikki tunnetut ovat kotoisin lämpimistä maista. Moni ei tiedä meillä kasvavan muita myrkyllisiä kasveja kuin kärpässieni. Jos haluaisi näyttää, etteivät suomalaiset ole sen raittiimpia kuin eteläisemmät veljeskansatkaan, olisi hyvä osoittaa kärpässienen olleen suomensukuisten kansojen rakkaimman nautinto-aineen ennen länsimaisen sivistyksen, ts. viinan tuloa. Sienikirjoissa on kuitenkin kaksi tai kolme ristiä punaisen kärpässienen kohdalla ja useimissa sanotaan, että kaikkihan tietävät tämän sienin olevan kuolettavan myrkyllinen. Jos on tuoreessa muistissa lapsena annettu käsky pestä tarkasti kädet, jos oli sattunut koskemaan kärpässienen, on sienikirjojen väitteet helppo uskoa. Tietosanakirjasta löytyy kuitenkin sellainen tieto, että Siperian kansojen samaanit eli papit nauttivat kärpässieniä tai niistä tehtyä juomaa tullakseen hurmostilaan. Tämän jälkeen seuraa asianmukainen peloitus: juomasta voi saada jopa kolme kuukautta kestävä krapulan. Noin kamalan mahdollisuuden huomioonottaen ei kyllä löydy kehtään, joka uskaltaisi kokeilla kärpässienen syömistä, vaikka kuinka haluaisi langeta loveen.

Vasta kun alkaa tutkia sellaisia kirjoja, joiden ei ole oletettu leviävän suuren yleisön pariin, alkaa saada asiallisempaa tietoa. Käy ilmi, että kärpässieni oli siperiassa yleisesti arvostettu ja käytetty huumausaine aina siihen saakka kunnes Sosialistinen Vallankumous toi länsimaisen sivistyksen valon Siperian takapajuisimpiinkin kolkkiin. Vielä viisikymmentä vuotta sitten yhdestä ainoasta sienestä saatettiin maksaa iso kasa arvokkaita turkiksia. Kärpässienen oletettiin syntyneen taivaanjumalan syljestä ja se oli niin arvossapidetty, että haltijoidenkin uskottiin syövän sitä. Sitä syötiin lauletaessa sankarilauluja ja ennustajat näkivät kaukaisia tai tulevia tapahtumia syötyään kärpässientä. Kamsatkalaiset kutsuivat

sientä muk-a-moo' riksi, ostjakit panx' iksi. Kun maailmaa-katsova-mies, yksi ostjakkien tärkeimmistä haltijoista, ei häntä kutsuttaessa vastannut, selitettiin hänen olevan seitsen-panxin häiräkässä, mikä entisestäänkin lisäsi hänen arvoaan ihmisten silmissä.

Sen verran riittänee taustasta, jonka jälkeen voidaan siirtyä itse asiaan eli siihen, miten karpässientä on nautittava, miten se vaikuttaa sekä mitä vaaroja sen nauttimisen sisältyy. Kirjallisuudesta ei löydy paljoakaan tietoa sopivista annoksista eikä tavoista syödä sientä lukuunottamatta F.K.

Karjalaisen kirja Jugralaisten uskonto (Suomen suvun uskonnot IV). Kyseisen kirjan mukaan syötyjen sienten lukumäärä vaihteli kahden ja seitsemän välillä (2 1/2 - 6 1/2 ; ostjakit piiloittivat viimeisen sienen puolikkaan, jottei panx pääsisi rusentamaan koko voimallaan) ja edelleen siinä kerrotaan että sienet syötiin joskus voilla tai rasvalla voideltuna, tavallisesti kuitenkin veden ja leivän kanssa. Sienistä syödään pelkkä hattu. Omat kokemuksemme sopivista annoksista yhtyvät suurinpiirtein F.K. Karjalaisen antamiin tietoihin. Vaikutus vaihtelee huomattavasti annoksesta riippuen, niin määrällisesti kuin laadullisestikin. Yhdestä tai kahdesta sienestä syntyy usein humalan kaltainen miellyttävä tila; harhat ja tajunnanmuutokset ilmenevät yleensä vasta kolmen sienen ja sitä suuremman määrän jälkeen. Määristä on kuitenkin mahdotonta sanoa mitään tarkkaa, koska sienten koko ja voimakkuus vaihtelevat suuresti, jopa niin, että toisinaan neljänkään sienen syömisestä ei synny juuri minkäänlaista huumausilaa. Tämä voi mahdollisesti johtua siitä, että tavallisten punaisten karpässienten asemesta on tullut poimittua myrkyttömiä punertavia karpässieniä. On melko varmaa, että sienet vaikuttavat tyttöihin voimakkaammin kuin poikiin. Ennen karpässienten syöntiä on syytä olla syömättä muuta ruokaa n. neljään viiteen tuntiin. Sienet voi syödä joko tuoreina tai kuivattuina.

Minkään hallusinogeenin vaikutuksia ei pysty kuvaamaan kuin aivan pintapuolisesti, koska vaikutukset (ehkä aistihavaintojen muutoksia lukuunottamatta) riippuvat suuresti ainetta nauttineen henkilön persoonallisuudesta. On kummallista, että ihmiset, jotka pitävät itseään asiantuntijoina huumausaineisiin liittyvissä kysymyksissä, kirjoituksissaan ja lausunnoissaan antavat sel-

laisen kuvan kuin useimpiin huumausaineisiin liittyisi määrättyjä selväpiirteisiä, täysin käyttäjästä riippumattomia psyykkisiä vaikutuksia. Kun jonkun aineen käyttö tulee yleiseksi, eivät tietenkään enää edes asiantuntijat pysty ylläpitämään tuollaista teoriaa. Suurimpana vikana näissä asiantuntijoissa on se, että he eivät vaivaudu itse kokeilemaan aineita, joista puhuvat. Koska useat hallusinogeenit muuttavat vaikutusaikanaan jokseenkin määrättyillä tavoilla aistihavaintoja ja ajantajua, tekevät ihmiset, joilta puuttuu riittävän laaja pmakohtainen kokemus, helposti oletuksen, että huumausaineet saavat aikaan myös selvästi määrättyjä korkeamanasteisia psyykkisiä muutoksia. Asiantuntijoiden avulla pidettiin länsimaissa pitkään yllä mm. käsitystä, että hassiksen vaikutuksessa ihmisistä tulee väkivaltaisia.

Kirjallisuudessa karpässienien kerrotaan tavallisesti synnyttävän käyttäjässään uskonnollisia tunteita tai raivokkuutta. Koska olemme käyttäneet sieniä jonkun verran, voimme varmuudella todeta, ettei tuollaisilla vaikutuksilla ole mitään tekemistä itse sienen kanssa. Ei omissa eikä meille kerrotuissa kokemuksissa ole ollut mitään, mikä viittaisi uskonnollisuuteen tai väkivaltaisuuteen. Nämä vaikutukset (joita pyritään liittämään muihinkin hallusinogeeneihin, uskonnolliset kokemukset mm. LSD:hen ja Peyoteen), johtuvat pohjimmiltaan käyttäjän persoonallisuudesta sekä yhteydestä, missä huumausaine nautitaan. Koska persoonallisuus on suuresti ympäristön määräämä voidaan sanoa, että kulttuuriympäristä sekä aineen nauttimiseen liittyvät tilanteet ja odotukset määräävät huomattavalla osin aineen uskonnolliseksi tai raivokkaaksi tekevät vaikutukset. Tältä pohjalta selittyvät väitökset karpässienten vaikutusten uskonnollisuudesta tai väkivaltaisuudesta. Väkivaltaisessa kulttuuriympäristössä kasvaneet ihmiset eivät juuri osaa

ilmaista sienten vaikutuksia muuten kuin väkivaltaisesti. Muinaiset viikingit olivat taistelussa ja joskus muulloinkin aivan raivohulluja ja useat tutkijat otaksuvat tämän johtuvat karpässienien syönnistä. Jos taas sieniä nautitaan uskonnollisten menojen yhteydessä, on selvää, että vaikutukset ovat enemmän tai vähemmän uskonnollisia. Useilla Siperian heimoilla joko ainoastaan samaaneilla oli oikeus syödä sieniä tai niiden käyttö oli muulla tavoin rajoittunut uskonnollisiin yhteyksiin ja niinpä useat Siperiassa ennen vallankumousta käyneet tutkimusmatkailijat kertoivatkin karpässieniä syöneiden keskustelleen haltijoiden kanssa tai uskoneen olevansa helvetissä tai vastaavaa.

Mitä edellä on puhuttu uskonnollisista elämyksistä ja väkivaltaisuudesta pätee yksinkertaisia aistiharhoja ja ruumiillisia vaikutuksia lukuunottamatta myös muihin karpässienien vaikutuksen aikaansaamiin psyykkisiin muutoksiin. Eräs tyttö tunsii olevansa kolmevuotiaan lapsen henkisellä tasolla, syötyään sieniä ja usein kuulee sieniä syöneen sanovan: "Mä en tajuu yhtään mitään" tai "mä en ymmärrä, mä en ymmärrä". Tästä voisi vetää johtopäätöksen, että sienten vaikutuksessa ei pysty jäsentämään tilanteita järkeviksi kokonaisuuksiksi, mutta kuten jo todettiin tuollaiset yleistyksiset ovat usein harhaanjohtavia. Aistiharhoista luulisi voivan sanoa jotain yleisempääkin.

Tila- ja kokokäsitteet muuttuvat suuresti. Usein sieniä syönyt kuvittelee olevansa valtavan suuri kokoinen tai olevansa korkealla ja kaikki mikä on hänen alapuolellaan näyttää kovin pieneltä. Tai sitten pienet esineet näyttävät suurilta niin, että aineen vaikutuksessaoleva hyppää korkealle päästäkseen edessään olevan nyrkinkokoisen kiven yli. Myös näköharhoja esiintyy: kiinteät kuvat alkavat elää, hämärässä näkyy värihallusinaatioita ja kun sulkee silmänsä on pää täynnä unikuvia. Usein kun katsoo jotakin ja sitten kääntää silmät muualle palautuu edellisen katsomisen kohde vähän ajan päästä hetkeksi täydellisenä silmien eteen. Turhaa olisi näiden vaikutusten selostamiseen tämän enempää paneutua: jos joku on kiinnostunut on sieniä viimeistään syksyllä helposti saatavissa ja voi itse kokeilla.

Karpässienien sisältämiä aineita, joista sen keskukselliset vaikutukset johtuvat ei vielä tarkoin tunneta. Ennen oletettiin

sienten vaikutusten johtuvan muskariini nimestä alkaloidista, mutta nykyään tiedetään ettei näin ole asianlaita. Muskariini sen sijaan vaikuttaa parasympaattiseen hermostoon ja osittain tästä johtuen karpässienillä on melko voimakkaita ruumiillisia vaikutuksia. Sienten syöntiä seuraa usein pahoinvointi ja jopa oksennuksiakin, mutta huonovointisuus menee yleensä nopeasti ohi. Usein huomaa, että hengitys käy tavallista paljon hitaammin ja on silloin tällöin vedettävä tietoisesti keuhkot ilmaa täyteen; samoin sydämen toiminta hidastuu. Nämä vaikutukset eivät kuitenkaan ole niin voimakkaita (useilla sieniä syöneillä niitä ei ole ollut lainkaan) että niistä luulisi koituvan vaaraa hyvin suurtenkaan annosten yhteydessä, ainakaan henkilöille joiden terveys on hyvä.

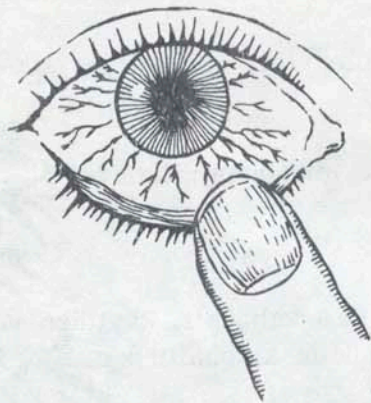
Haluamme kuitenkin korostaa, että sienet saattavat olla vaarallisia. Tiedämme yhden tapauksen, jossa eräs tyttö söi neljä sientä ja vaipui niin sikeään uneen, ettei häntä saatu heräämään; hänet vietiin sairaalaan, missä hän heräsi vasta n. kahdeksan tuntia sen jälkeen kun oli sieniä syönyt. Tiedämme mukaan (monet lääkärit ovat samaa mieltä) punaisen karpässienien myrkyt eivät ole täysikasvuiselle ihmiselle hengenvaarallisia, mutta jotta ikäviltä sairaalamatkoilta välttyttäisiin ei henkilöiden, joiden yleiskuunto on heikko tai jotka käyttävät säännöllisesti jotain voimakkaita lääkkeitä, kannattaisi syödä sieniä. Muille ei käsityksemme mukaan pitäisi olla mitään vaaroja tarjolla niin kauan kuin pysytään kohtuudessa määrien ja käyttötiheyden suhteen. Huomauttakaan vielä varmuuden vuoksi, että edellä on koko ajan puhuttaessa karpässienestä tarkoitettu nimenomaan punaista karpässientä (*amanita muscaria*); osa karpässienistä

on täysin myrkyttömiä, toiset taas, kuten valkoinen kärpässieni, kuolettavan myrkyllisiä.

Kirjallisuutta:

- Wasson & Wasson: Mushrooms, Russia and History. New York (Pantheon) 1957.
- Wasson, R.G.: Soma - Divine Mushroom of Immortality. New York 1968 (Hinta \$ 200!)
- Efron, D.H. (ed.): Ethnopharmacological Search for Psychoactive Drugs. Washington 1967.

Jokainen tuntee punaisen kärpässienen.

Ruskea kärpässieni: samanlainen kuin punainen, paitsi väriltään harmaanruskea, jalka valkea, yläosa kellertävä, sisältää samia myrkyjä kuin punainen kärpässieni.

Panterikärpässieni: harvinaisempi kuin muut voidaan sekoittaa punertuvaan kärpässieniin, väriltään harmaan ruskea, reuna uurteinen tai usein uurteinen, rengas ohut riippuva ja uurteeton, jalka melkein valkoinen (punertuvalla k-simellä rengas on tiheäuurteinen), malto valkoinen. Sisältää tod. näk. samoja myrkyjä kuin punainen (ehkä enemmän bufoteniinia).

Punertava kärpässieni: ei lainkaan myrkyllinen, sopii vain ruokasieneksi. Lakki punertavan harmahtava tai vaalean lihan punainen tai ruskea. Paksu malto, heltat alunperin valkoiset, tulevat punapilkullisiksi, jalka punaharmaa sukka muodostaa suomukiehkuran, kelmujätteet säännöllisissä riveissä, malto punertuu, halkileikkauksessa ilmenee punerrus heti lakin päällysketon alla ja ilmenee myöhemmin muuallakin.

ULTRAN LÄÄKKEIDÄSTÄ

- Kouristuksia saatetaan tehokkaasti hoitaa suurilla annoksilla oopiumia - selkään tulee samanaikaisesti hieroa napolilaista salvaa ja käsittelyä on täydennettävä asa foetida - peräruiskeilla. Vaikeita neuralgioita voidaan hoitaa käyttämällä ulkonaisesti krotoniöljyä tai kiniinisulfaattia tai sisällisesti intialaista hampua, joka ei häiritse aivojen, vatsan eikä munuaisten toimintaa!!! !!! !!!

Käytettäessä narkoottisia aineita kuten laudanumia tai oopiumia on muistettava, että oopium pidentää ja syventää rakkauden nautintoja; toisaalta tiedetään myös tämän aineen vaikuttavan isoihin aivoihin. Belladonna vaikutusalueetta taas ovat corpora quadrigemina ja stramonium vaikuttaa pikkuaivoihin, seksuaalihermoin ja ydinjatkukseen.

Kipuja hoidetaan niin sisällisesti kuin ulkoisestikin narkoottisilla aineilla; sopia ovat esim. Ex. Opium, Aconitum, Colchicum Nux vomica ja Stryknin.

Voimakkaiden kipujen lievittämiseen sopii etikkahappoinen morfiini ranskalaisessa paloviinassa, ja sukille heitetty kiehuva vesi on hyvä apu kihdissä.

ETELÄ - AFRIKKA.:

Poliisi takavarikoi suuren ladon, joka oli täynnä marihuanaa. Pidätettyään muutamia kyläläisiä poliisit hävittivät sen polttamalla. Kyläläiset juoksivat läheiselle kukkulalle, vetivät savua keuhkoihinsa ja tulivat pilveen. Poliisit olivat voimattomia.

NÄIN VALMISTETAAN KASSISTA

1. Erotta kilo marijuanaa & seulo karkean seulan läpi.
2. Pane seulotut lehdet isoon pataan.
3. Erottele siemenet ja varret toisistaan ravistelemalla niitä kaltevassa asennossa olevan sanomalehden päällä. (Siemeniä ei käytetä, koska ne sisältävät liikaa öljyä, joka tekee lopullisesta valmisteesta liikaista. Mutta säästä siemenet kylvämistä varten.)
4. Lisää varret lehtien joukkoon. (Ne voi ensin jauhaa hienoksi.)
5. Kaada lehtien ja varsien päälle isopropylalkoholia noin 2-4 litraa kiloa kohden.
6. Pane kansi padan päälle ja keitä kolme tuntia sähkölevyllä. (Varoitus: alkoholi on tulenarkaa, älä siis keitä kaasuliedellä.)
7. Siivilöi ja puserra nesteet ja säilytä astiassa, jossa nimilappu: 'liuos A'.
8. Toista vaiheet 5-7 käyttäen uutta alkoholia.
9. Kahden alkoholillauuttamisen jälkeen toista vaiheet 5&6 kahdesti, käyttäen vettä alkoholin asemasta ja keittäen korkeammassa lämpötilassa kuin alkoholin kanssa. Keitä molempina kertoina yksi tunti.
10. Siivilöi ja puserra nämä nesteet ja säilytä astiassa, jossa nimilappu: 'liuos B'.
11. Vähennä liuoksen A määrää keittämällä suurella padassa. (Työskentele ulkona tai huoneessa, jossa on hyvä tuuletus.)
12. Vähennä liuoksen B määrää keittämällä toisessa padassa. (Liuoksen B kanssa voi käyttää kaasuliettä.)
13. Kun molemmat liuokset ovat huomattavasti vähentyneet (mutta eivät ole liian sakeita), yhdistä nämä kaksi liuosta ja haihduta edelleen keittolevyllä. Laske lämpötilaa, kun seos tulee sakeammaksi.
14. Kun seos on muuttunut paksuksi raskaaksi rasvaksi, anna sen jäähtyä. Jäähtyneenä sen pitäisi olla kiinteydeltään suunnilleen muovailusaven kaltaista. Jos se on vielä liian ohutta, haihduta vähän lisää matalassa lämpötilassa. (Varoitus: kuumana tämä aine on sulassa tilassa ja näyttää nesteeltä. Tällöin on olemassa vaara, että se syttyy, tai että sen voimakkuus vähenee, jos sitä keitetään liikaa ja liian korkeassa lämpötilassa.)
15. Kuumenna kupillinen tärpättiä pannussa sähkölevyllä. (Varoitus: syttyviä höyryjä.)
16. Liuota tähän 15-30 grammaa hienonnettua männynpihkaa.
17. Lisää kuuma pihkaliuos kuumaan sulaneeseen marijuanauutteeseen ja sekoita perusteellisesti viiden minuutin ajan.

18. Kaada ainetta noin puolen sentin paksuudelta teflonpaistinpannuun, jonka reunat ovat ainakin viiden sentin korkuiset.

19. Pidä uunia 180-celsiusasteen lämpötilassa 15 minuuttia. Sammuta se. Pane paistinpannu uunin yläosaan 15:ta minuutiksi. (Jos lämpötila ei tunnu riittävän, niin nosta sitä korkeammaksi.)

20. Ota paistinpannu uunista ja anna jäähtyä.

21. Jos jäähtynyt hassis on vielä tahmeaa, toista vaiheet 19 ja 20 kunnes saat kovaa hassista.

22. Jos haluat paloitella kovaa hassista, lämmitä kymmenen minuuttia uunissa matalassa lämpötilassa, ota pois ja leikkaa heti leipäveitsellä.

Yhdestä kilosta marijuanaa tulee noin 200 grammaa hassista.

